An. et vol. XXXXV 31 Iulii 1953 (Ser. II, v. XX) - N. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Spedizione in abbonamento postale - Gruppo III

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Litterae Decretales, p. 433 - Constitutiones Apostolicae, p. 447 - Litterae Apostolicae, p. 451 - Epistulae, p. 455.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I, II, III Decreta, p. 460, IV Provisio Ecclesiarum, p. 465 - *S. C. Rituum*: I, II Decreta de virtutibus pro beatificatione Servorum Dei, p. 466.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni - S. C. dei Riti: Congregazioni varie - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, pp. 472-480.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LIII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 1300 — extra Italiam, Lib. 2000 vel $ 5

Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 100 — extra Italiam, Lib. 190 vel $ 0,30

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXV, n. 9 - 31 Iulii 1953)

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

PAG.

Cum illiduni. - Beato Francisco Xaverio Mariae Bianchi, Confessori, sanctorum honores decernuntur. - 21 Octobris 1951 433

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. PASLETANAE. - *Est in antiquo.* - In Pasletana Dioecesi Canonicorum Collegium erigitur. - 8 Novembris 1952 . 447

II. MATRISFONTIS. - *Qui summi voluntate.* Canonicorum Collegium in Cathedrali templo Matrisfontis Dioecesis erigitur et constituitur. - 8 Novembris 1952 449

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Ex quo ut supremus.* - Beata Maria V. in Caelum Assumpta Zipaquirensis Dioecesis Caelestis Patrona renuntiatur. - 12 Augusti 1952 . . 451

II. *Praeclaro Templo.* - Templum Sancti Antonii, « do Embarè » nuncupatum, in urbe ac Dioecesi « De Santos » positum, titulo Basilicae Minoris ornatur. - 3 Novembris 1952 452

III. *Augusta Dei Genetrix.* - Beata Maria V., « a Septem Doloribus » appellata, Dioecesis Pinnensis-Piscariensis Caelestis Patrona aeque principalis cum Sancto Cetaeo et Sancto Maximo declaratur. - 3 Decembris 1952 453

EPISTULAE

I. *Pergratae Nobis.* - Ad Emum P. D. Ignatium tit. Basilicae XII Apostolorum S. R. E. Presb. Cardinalem Tappouni, Patriarcham Syrorum Antiochenum dena lustra Episcopatus ac quina lustra Patriarchae muneris fauste celebraturum. - 9 Februarii 1953 455

II. *Primo abeunte saeculo.* - Ad Excmum P. D. Carolum Paschalem Greco, Episcopum Alexandrinum, ob revolutum saeculum ab eadem Dioecesi condita. - 21 Aprilis 1953 456

PAG.

III. *Faustum laetumque.* - Ad Emum P. D. Emmanuelem tit. Sanctorum Marcellini et Petri S. R. E. Presb. Cardinalem Gonçalves Cerejeira, Patriarcham Lisbonensem, quintum ac vicesimum annum a suscepto Episcopatu implentem. - 30 Maii 1953 . 457

IV. *Quum mox centum.* - Ad Excmum P. D. Thomam Edmundum Molloy, Archiepiscopum Episcopum Bruklyniensem, primo abeunte saeculo ab eadem Dioecesi condita. - 26 Iunii 1953 458

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *De Pouso Alegre - Guaxupensis.* - Decretum. Commutationis finium. - 19 Ianuarii 1952 460

II. *Santaremensis - Xinguensis.* - Decretum. Commutationis finium. - 2 Augusti 1952 462

III. *De Pouso Alegre - Campaniensis in Brasilia.* - Decretum. Commutationis finium. - 11 Novembris 1952 . . 463

IV. Provisio Ecclesiarum 465

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Taurinen.* - Decretum de virtutibus pro beatificatione S. D. Friderici Albert, Vicarii Paroecialis et Foranei Lancei Taurinensis, fundatoris Congregationis Sororum Vincentianarum ab Immaculata Conceptione. - 16 Ianuarii 1953 466

II. *Sancti Flori.* - Decretum de virtutibus pro beatificatione S. D. Catharinae Jabrige e Tertio Ordine S. Dominici. - 16 Ianuarii 1953 . . . 469

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze Solenni 472

II. S. C. dei Riti: *Congregazioni varie* 472

III. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 474

An. et vol. XXXXV 31 Iulii 1953 (Ser. II, v. XX) - N. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATO FRANCISCO XAVERIO MARIAE BIANCHII, CONFESSORI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum illidunt in Ecclesiae naviculam magnae malorum ac turbulentae tempestates circumfusique eius lateribus fluctus sentinam implere conantur, iactatam navem si possint ad ima demergere; cumque obductae caelo nubes serenitatem turbant occaecantque densa caligine diem, Nobis, qui Dei numine ad regimen universae Christi Ecclesiae elati sumus, ingens gaudii cumulus affertur ex iis hominibus intuendis qui, praecedente ac ducente Dei gratia, iuvenili quodam ardore heroumque more luctantes perenni fronde coronam adepti sunt. Ii enim non solum magno solacio sunt nobis cum in caelorum regnum ingressi divinae bonitatis dona nobis impetrent efficacius, sed hoc praesertim quod, cum hic degerent, per gratiae semitas firmius incedentes, facti sunt hominibus omnis virtutis propriora exempla maximeque imitanda. In quos defigere oculos, eorum quae sunt eminentia meditari, eos denique effusis precibus suppliciter rogare de ope largienda in cotidiano certamine christifidelibus gratum et fructuosum sane accidit.

Quod hodie fit Nobis beato Francisco Xaverio Maria Bianchi sanctorum honoribus condecorato.

Nascitur puer Arpini, quae est urbs in Samnitibus, die secundo mensis Decembris eius anni qui fuit millesimus septingentesimus quadragesimus tertius, eique parentes Carolus et Faustina Morelli, cum postridie salutari lavacro ablutus fuit, ut erant religiosissimi, Dei

instinctu nomina dederunt quae omini futura essent: Franciscum Xaverium, Philippum, Iustinianum.

Hunc ergo filiolum parentes ad recte vivendum et ad christianas virtutes easque non mediocres ipsi datis praesertim pietatis caritatisque exemplis instituerunt. Cuius propensi ad pietatem animi parvum at magnae significationis indicium ex eo quod sequitur colligere licet. Non revertentem quondam, hora qua solebat, puerum diu exspectant magna anxietate parentes, quaeruntque requiruntque, nequiquam omni domus excusso recessu. Mox euntibus forte illis in quandam cellam se ostendit tenellus puer denudatus humeros corpusque plurimo sanguine flagellans. Voluerat scilicet innocentissimus puer idem per flagella consequi quod S. Leonardus a Portu Mauritii, qui orationibus habitis de rebus divinis caesum corpus cruentabat, sua aliorumque peccata expiandi causa.

Quinquennis vix erat, cum sacro inunctus chrismate Spiritus Sancti donis ditatus fuit. Qua ab aetate tanta in eo elucebat oris et morum modestia, ut aequales, ipso praesente, ne verbum quidem inverecundum auderent proferre.

Post acceptam a parentibus educationem, primum est a pio quodam sacerdote, mox a Sodalibus Sancti Pauli, quibus « Barnabitae » per vulgus appellatio, Arpini degentibus, christiana disciplina ac litterarum rudimentis imbutus.

Franciscus Xaverius tamen sic religiosorum Sodalium vitam ac consuetudinem appetebat, quemadmodum carum est avi et cupidum appetere nidum, ut ibi Deum castissime coleret et eximiam sanctitatis formam, quam animo comprehensam habebat, imitando effingeret et exprimeret.

Concupientem autem puerum Barnabitarum agendae vitae fieri participem prohibuere parentes, qui id roganti persaepe filio haec semper ingeminabant verba: « placet te, fili, sacerdotem fieri: nullo te modo fieri religiosum Sodalem »!

Cum paulo post iuxta morem tonsus esset ac in sacros ordines, quos minores vocant, receptus, Nolam, in vetustam Campaniae urbem, mittitur, non solum ad philosophiam et physicam per triennium in Seminario discendas, sed etiam eo consilio ut ingrediendae religiosae domus voluntatem deponeret. Contra tamen accidit, optimorum consiliorum auctore Santo Alphonso M. de Ligorio, quem puer in eadem civitate forte cognovit. Parentibus autem eius ingenio divinoque instinctui obsistentibus, Neapolim petere cogitur iuris civilis lauream adepturus.

At quis potest eius qui Dei numine feratur intercludere iter? Factum

est igitur ut, Deo opitulante, decideret adversa patris matrisque voluntas, difficultates evanescerent, eique Barnabitarum domus ultro patesceret.

Tum missus fuit in oppidum cui nomen apud plebem « Zagarolo ». Quem proficiscentem huiusmodi prosecuti sunt eius moderatores testimonio, quod ei maximae laudi cedebat: « magna scilicet esse iuvenem sollertia et acumine ingenii, ornate scribere, nullis religionibus angi, qui demisso animo et constanti voluntate persaepe sacramentis reficeretur ».

Post exactum tirocinium, quod dicunt, ii qui educendis iuvenibus praeerant, nulla rerum amplificatione testati sunt: « insignibus portendi indiciis magnos eum progressus effecturum, eumque fore et Sodalitati decori et aliis utilitati ». Quam rerum futurarum praedictionem mira Francisci Xaverii sanctitas omnino implevit. Visus igitur fuit dignus qui die vicesimo octavo mensis Decembris, anno millesimo septingentesimo sexagesimo tertio exeunte, sollemni ritu religiosa vota nuncuparet.

Cum vero sive Maceratae philosophiae sive Romae et Neapoli theologiae operam dedisset, tum anno denique millesimo septingentesimo sexagesimo septimo, die vicesimo quinto mensis Ianuarii sacerdos factus est. O beatum diem, quo Christum specie panis velatum manibus contigit!

Suscepto sacerdotio, eius munus fuit tum latinas et italicas litteras Arpini edocere iuvenes, tum Neapoli philosophiam et mathematicam tradere in ephebeo a S. Carolo. Educendorum autem puerorum mores praecipue ad pietatem et virtutem conformabat, nullaque ab ipso est neglecta occasio loquendi Christum discipulis, cuius ipse amore tenebatur.

Vere autem qui fuit annus millesimus septingentesimus septuagesimus tertius ephebeum a S. Maria in Cosmedin ei regendum concreditur in eadem urbe Neapoli. Quod opus erat multo labore et sudore conficiendum: cum enim immoderata rei publicae potestas in proximo decessore eligendo nimium valuisset, cumque non iam eodem studio quo antea religiosae domus res administraretur, magna patientia ac vigore animi opus erat, si quis vellet collapsam disciplinam in pristinum restituere ac Sodales divino quodam ardore permovere. Quae omnia est Franciscus Xaverius miro modo consecutus tum consilio, quod erat illi maximum, tum suae ipsius vitae exemplo, quo omnes trahi et rapi solebant. Quanta hinc fulget lux quodque exemplum iis patet, quibus animorum

iuvandorum cura et disciplinae regularis tuendae officium a Deo sunt demandata!

Sed cum non tantum virtutibus sed etiam ingenio excelleret, tamque magna esset eius doctrina atque sive in humanis sive in divinis rebus laus et fama, rogatus fuit ut in Regia Studiorum Universitate Theologiam Dogmaticam doceret deque fidei defensione iuvenes erudiret; quin etiam Academicis annumeratus est, quibus munus erat Litteras et Scientias altius excolere.

Vere autem anni millesimi septingentesimi septuagesimi noni coactus est Mediolani coetus negotiis agendis novisque totius Barnabitarum Ordinis Moderatoribus creandis. Cui coetui cum interesset Franciscus Xaverius, ut Provinciae Neapolitanae legatus, prae ceteris potissimum electus fuit qui « Cancellarii » munere fungeretur. Quod is tali alacritate et prudentia gessit, ut Scipio Peruzzi, qui tunc universae Barnabitarum Sodalitatis moderator fuit renuntiatus, eum socium ac comitem asciverit ad collegia invisenda quae in Gallia Cisalpina, in Liguria, in Pedemontio, in Flaminia regione exstarent.

At ille, confectis itineribus, flante Dei numine, alta contemplationis petere, in intimum animum suum redire. Factum est igitur ut a terrestrium rerum sollicitudine et ab omnibus quae a Dei consuetudine avocare solent abductus paulatim omnibus fere libris careret, amicorum sermones neglegeret ac perangustae cellae spatio eiusdemque in extremo coenobio contentus esset, in qua vehementius orationi vacaret. Quinam tunc aestus, quinam tunc ardores in eius pectore!

At ceciderunt in eum, effuso malorum imbre, quae numquam non in piorum vitam cadere solent verba: « Quia Deo acceptus eras, necesse fuit ut tentatio probaret te » (Tob. 12, 13). Tum utique abstractus eius animus a saecularibus rebus habita a nonnullis dementia et insipientia visa; tum in ieiunum corpus a daemoniorum principe invehi coeptum est; tum denique saevire in eius sanctitatem tentationum cumulus, incorruptumque eius cor exagitari. At Franciscus Xaverius, etsi miseriis aerumnisque pressus, implorata Dei ope, ceu rupes aut elatum mari saxum, adversa omnia vicit.

Incepit ei tum maxime nova aetas: sicut exsiliens e solo fons refunditur in saucias pratorum herbas, ita eius virtus ac plenitudo pietatis in sauciatum populum est delapsa et fusa, qui potuit igitur non exiguis haustibus iustitiam bibere: urgebat enim in eius animo Christus ut sanguis temptatis pollice venis.

In poenitentium admissis expiandis eluxit praesertim eius egregia virtus. Quare in sacro poenitentiae tribunali abditum ac per plures horas

patientissime aliorum peccata audientem simulque gratiam largientem primum adire pauperes ac simplices : aulici videlicet, mercatores, ambulatores ; mox proceres : eruditissimi quique homines, Praesules, Ecclesiarum Antistites, doctores litteris tradendis ; omnesque, dum abirent, exclamabant : « latet in eo sanctitas! ». Ac sane fiebat ut vespere, post clausum templum, saepiret populus eius coenobii cellam, alii aliis rebus egentes, alii alia petentes.

Nihil humani in eius sermonibus ; at eius verba, ieiuna et exilia, et Christi verbis simillima, peragrabant per animos qui mox Dei amore fervebant. Nec quisquam Franciscum adibat quin melior ab eo discederet. Cuius rei testimonium est publicus ille apparitor, qui se munere quo triginta annos functus fuerat adbicavit, ut orbis utroque parente pueris emendicato pane subveniret, eorumque, quos miseriarum cumulus exagitaret ac fere mergeret, amantissimus fieret pater ; ac multi alii sive sacerdotes sive laici qui, spretis divitiis ac saeculi voluptatibus, ingressi sunt christianarum virtutum iter. Solet enim semper virtus effectrix esse magnarum virtutum.

Quibus in laboribus is « qui consolatur nos in omni tribulatione nostra » (II Cor. I, 14) non defraudavit quandoque servum suum iusto virtutis solacio. Cum enim Pentecostes die anno millesimo octingentesimo in templo Divino Amori sacro preces funderet, intentisque oculis candentem hostiam ad sollemnia altari superpositam intueretur, emissis inde radiis repente ictus fuit : cadere ille in terram, voluptate, quae fuit illi summa, perfusus, admovere ad pectus trepidas manus, ac resoluta paene mente gaudio iacere. Surrexit tandem compositoque vultu et habitu iis qui auxilio venerant gratias cum egisset, abiit modestus et trepidus.

Sed Deo sinente novus miseriarum turbo irruit in eum. Tunc eius crura turgentia facta sunt et gravia, quibus omnes curationes eaeque acerbissimae frustra sunt adhibitae ; ita ut quaerentibus medicis et amicis unde laboraret, aequo animo responderet « spinis ac ferventi igne sibi torqueri pedes ». Quibus corporis cruciatibus mox accessere animi dolores. Nam anno millesimo octingentesimo decimo, exactis domo per seditiosas leges fratribus, solus solusque superfuit, Filio Dei affixo cruci simillimus, ulcerosus, plagosus, transfossus acerbitate dolorum, admota arae victima, amoris igne flagrans.

Quem utinam omnes christiani imitentur, quos Deus sapientissimus in aerumnis periclitatus fuerit!

Non pauca ferebantur, eo deprecante, a Deo patrata miracula, pluraque ab eo rerum futurarum promissa quae vaticinia sapiunt. Qui re-

vera, omnibus curis in Dei honore aliorumque salute defixis, totusque divinis rebus deditus, iam non ipse vivere videbatur, sed in eo Christus qui, terrenarum omnium rerum excusso studio, virtutes in dies magis excitabat.

Servata ab eo diligentissime religiosorum Sodalium propria officia: integritas nempe morum, oboedientia ac paupertatis studium; ita ut quae vota magno et excelso animo ineunte aetate Deo voverat, haec nullo non tempore reddiderit.

De aeterna hominum salute tam fuit per totum suae vitae tempus sollicitus ut in vulgus « Neapolitanae civitatis apostoli » cognomine auctus fuerit. Ac iure meritoque: nemini enim eorum quos haberet regendos ad pietatemque moderandos defuit, siquando lectulo aegri decumberent; quin omni ope tum ipse iuvit, tum impetratis nonnumquam a Deo singularibus beneficiis. Eos quoque, qui in publicis valetudinariis degebant aegrotantes, invisebat saepissime, ut et consolaretur et hortaretur ad superna.

Puellarum, quae de integritate morum periclitatae essent, vehementer misertus, earum recessus quibus a Sancto Raphaële, a Providente Deo, ab Iesu et Mariae Cordibus, a Maria Magdalena de Pazzis, a Visitatione Virginis indita nomina, in praecipuam veluti fidem recepit. Nec dubitavit necessitate urgente ad alendas et educendas puellas stipem emendicare alienaque ipse vivere misericordia.

Eos vero, qui ad se sive admissorum expiandorum sive consiliorum exquirendorum causa ventitarent, numquam moleste tulit; quin potius suorum immemor dolorum, tranquilla ac serena fronte excipiebat et ab molestiarum cruciatibus levabat. Ac tantum temporis curarumque in aliorum utilitatem impendebat ut nonnumquam lassitudine captus coram iis qui adessent, in eius virtute stupentes, obdormisceret. Eius igitur in alios caritas velut ignis ardens haberi poterat quo tota eius vita absumpta fuit. Quod utinam et nostrae aetatis christiani imitentur!

Qui tamen in fratres amor nonnisi amoris erat fructus quo in aeterni Dei voluntatem ferebatur quique eum iam a puero invaserat. Nam fuit Deus in eius vitae portu lumen sublime, immo portus ipse in cuius tranquillitatem bacchantibus austris confugerat, ratio denique omnium eius animi motuum.

At flagrans eius erga Deum caritas maxime in Eucharistiae Sacramento conficiendo elucebat. Etenim cum sacra faceret, seque Christi carne reficeret, incredibili perfundebatur gaudio fereque eius animus calescebat. Extremo quoque vitae tempore, etsi corpore fractus ac quasi sui ipsius ruina, numquam adduci potuit ut a sacro litando abstine-

ret; ita scilicet ut dicere potuerit: « Cum me iam audieritis non peragere sacra, mortuum existimate ».

Deiparam Virginem quasi parentem habuit atque sui itineris sidus. O quanta rapiebatur suavitate, cum vel eam precaretur, vel eius laudes praedicaret! Cui flagrantissimae pietati, quae innocentium puerorum simplicitatem imitabatur, caelorum Regina singulari praestita tutela respondit signisque eius gratia non semel patratis. Qui eius animus Deiparae Mariae studiosissimus vel eo die maxime eluxit, cum aeger decumbens caelestis Matris imaginem in sinu habere voluit nec finem faciebat ingenua ardentique pietate deosculandi.

Qua pietate confisus nihil mirum si extremo quoque vitae tempore, cum coepit ei iterum in dies ingravescere morbus, tranquillo animo dolorum acerbitatem ferebat. Quorum illi gravissimus fuit iam non posse sacris operari.

Instabat enim ei vitae finis: ac revera die tricesimo primo mensis Ianuarii, anno millesimo octingentesimo decimo quinto piissime sumpto Christi Corpore ad aeterna praemia migravit.

Tristis rumor brevi dissipatus est per cives: qui statim ad eius cellam ultro confluxerunt, inter sese hortantes: « Eamus, ut sanctum Dei virum postremum videamus! ».

Proximo autem die eius funeri omnia iusta soluta sunt magna sacerdotum populique frequentia, ac eius corpus in templo Sanctae Mariae ad Portam Novam inhumatum et conditum; unde quinque post annos ad templum S. Iosephi in pago, quem in vulgus Pontemcurvum vocant, translatum fuit.

Nomen vero suum fidelis Dei famulus sempiterno commendavit aevo sive praeclarissima vivendi ratione, cum aetatem ageret, sive post mortem variis prodigiis quae, eodem deprecante, a Deo ferebantur patrata. Quam ob rem de Beatorum caelitum honoribus eidem decernendis Causa coepta est agitari.

Itaque anno millesimo octingentesimo decimo sexto in archiepiscopali Curia Neapolitana de eius sanctimonia inquisitiones auctoritate ordinaria sunt institutae. Quibus rite absolutis iisque a S. Rituum Congregatione probatis, Pius VII, Decessor Noster, adhibitis sibi precibus concedens, die vicesimo tertio aprilis anno millesimo octingentesimo vicesimo secundo ut Causa induceretur indulsit.

Ceteris ad iuris normam religiose exactis, inquisitiones apostolicae habitae sunt de venerabilis Servi Dei virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus quas heroicum gradum attigisse Pius IX, Decessor Noster,

omnibus rite perpensis die vicesimo tertio mensis Februarii anno millesimo octingentesimo quinquagesimo septimo sollemni sanxit decreto.

Tum quaestio de miraculis quae eodem deprecante Dei viro patrata dicebantur, antea in « antepraeparatorio » et « praeparatorio » comitiis agitata fuit, ac deinde in generali coram Leone XIII, Decessore Nostro, habito. Quibus rite peractis, idem Pontifex die vicesimo quinto mensis Martii, anno millesimo octingentesimo nonagesimo secundo ad altare sacris operatus, sollemniter decrevit: *constare de duobus miraculis a Deo, intercedente venerabili Francisco Xaverio Maria Bianchi, patratis, nempe de instantanea perfectaque sanatione tum Mariae Rosae Casabona a paralisi accedentibus tabe, surditate, lacrimarum effusione aliisque infirmitatibus; tum Philumenae Varazzo, neapolitanae, ab exzemate impetiginoso, quod vocant.*

Unum porro erat discutiendum dubium: an stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, venerabilis Dei servus Franciscus Xaverius Maria Bianchi ad beatorum caelitum honores tuto provehi posset. De quo dubio actum est die vicesimo sexto mensis Aprilis anno millesimo octingentesimo nonagesimo secundo coram eodem Summo Pontifice Leone XIII, qui, secunda omnium sententia audita, die octavo mensis Septembris eiusdem anni proprio decreto sanxit: *tuto procedi posse ad sollemnem venerabilis Servi Dei Beatificationem.*

Huius autem Beatificationis sollemnia statis celebribusque caeremoniis in superiore Petrianae Basilicae pronao die vicesimo secundo mensis Ianuarii anno millesimo octingentesimo nonagesimo tertio magno cum splendore ingentique fidelium frequentia habita sunt.

Cum vero post decretos eidem Beato supernorum caelitum honores eiusdem cultus percrebruisset, et ipso deprecante nova dicerentur a Deo effecta miracula, supplices Apostolicae huic Sedi preces admotae sunt ut causa eiusdem Beati sanctitatis infula decorandi resumeretur. Quibus Decessor Noster Pius XI die decimo secundo mensis Iulii anno millesimo nongentesimo tricesimo secundo libenter annuit.

Duo propterea miracula Sacrorum Rituum Congregationi proposita sunt quae hic breviter narrantur.

Primum miraculum contigit Iudithae Santivecchi vid. Iacarella: quae ob horridum cancrum in stomacho et intestinis iam iam erat obitura. Sed cum sanationis petendae causa novendiales supplicationes honori Beati Francisci Xaverii Mariae Bianchi coeptae essent, altero precationis die aegrota omnino ex morbo convaluit.

Alterum miraculum opificem quendam spectat nomine Vincentium De Rosa, in officina exstruendis incendiariis siluris operam praestantem.

Qui cum ob purulentam otomastoiditidem tam graviter aegrotare coepisset ut necesse videretur extrema medicorum experiri, admotis a matre ac sororibus enixe Deo precibus ad sepulcrum Beati Francisci, repente sanus factus est die tertio mensis Novembris anno millesimo nongentesimo trigesimo septimo et a quovis languore confirmatus. Quod periti medici et radiologi, qui dicuntur, statuerunt.

Utrumque hoc signum a S. Rituum Congregatione diligenti examine expensum est. Cuius rei gratia plures conventus sunt habiti: « antepraeparatorius », die nono mensis Februarii anno millesimo nongentesimo quadragesimo tertio coram dilecto Filio Nostro Alexandro S. R. E. Cardinale Verde, Causae Ponente seu Relatore; coetus medicorum quorum collegium ab Apostolica Sede interea institutum fuerat, die tricesimo primo mensis Martii anno millesimo nongentesimo quadragesimo nono et tertiodecimo Februarii insequentis anni; « praeparatorius », in Palatio Vaticano die tertio mensis Ianuarii anno millesimo nongentesimo quinquagesimo; « generalis » demum die tertio mensis Aprilis habitus coram Nobis in sueta Vaticani palatii aula hoc anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, in quo idem Cardinalis Alexander Verde dubium disceptandum proposuit: « *An et de quibus miraculis post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem constet in casu et ad effectum de quo agitur* ».

De quo qui aderant tum Patres Cardinales, tum ipsius S. Congregationis Praelati et Officiales propositas sanationes miraculo tribuendas esse affirmarunt. Nos vero ad Nostrum proferendum iudicium cunctandum esse censuimus ut pleniorem superni luminis copiam enixis precibus imploraremus.

Die autem primo mensis Maii eodem anno ad Nos accitis venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinale Micara, Episcopo Veliterno, S. Rituum Congregationis Pro-Praefecto, et dilecto Filio Nostro Alexandro Cardinale Verde, Causae Ponente; venerabili Fratre Alphonso Carinci, Archiepiscopo titulo Seleuciensi in Isauria et eiusdem S. Congregationis a Secretis; nec non dilecto Filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali; postquam ad altare sacris operati sumus, sollemniter decrevimus: *Constare de duobus miraculis a Deo per Beati Francisci Xaverii Mariae Bianchi intercessionem patratis: nimirum de instantanea perfectaque sanatione cum Iudithae Santivecchi, viduae Iacarella, a cancro stomachi et intestinorum; tum Vincentii De Rosa a chronica otomastoiditide purulenta cum carie ossea et stenosi in aure dextera.*

Post haec vero, quamvis S. R. E. Cardinales, Officiales, Praelati,

Patresque consultores scripto significavissent tuto procedi posse ad Beati Francisci Xaverii Mariae Bianchi canonizationem, cum duo signa, quae supra diximus, probata essent post indultam eidem ab Apostolica Sede venerationem, Nos interponendum duximus temporis spatium ad expetendam locupletioris gratiae lucem.

Die autem decimo quinto mensis Maii hoc anno, sacris operati, astantibus quos supra nominavimus Cardinalibus Clemente Micara et Alexandro Verde atque venerabili Fratre Alphonso Carinci et dilecto Filio Salvatore Natucci, edicto sanximus: « *tuto procedi posse ad Beati Francisci Xaverii Mariae Bianchi sollemnem Canonizationem.*

Quibus omnibus quemadmodum descripsimus comparatis, ut ordo a Decessoribus Nostris sapientissime constitutus plene servaretur, primum quidem in Consistorium *secretum* S. R. E. Cardinales die vicesimo octavo mensis Maii hoc anno eorum sententiam rogaturi ad Nos accivimus. In quo Venerabilis Fratrer Noster Clemens Cardinalis Micara S. Rituum Congregationis Pro-Praefectus, de vita, rebus gestis, virtutibus, miraculisque Beatorum Confessorum: Antonii Mariae Gianelli, Episcopi Bobiensis, Legiferi Patris Sororum a Beata Maria Virgine ab Horto; Francisci Xaverii Mariae Bianchi, sacerdotis, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli; Ignatii a Laconi, laici professi, ex Ordine Fratrum Minorum Capulatorum; ac Beatarum Virginum: Aemiliae de Vialar, Legiferae Matris Sororum a Sancto Ioseph ab Apparitione et Mariae Dominicae Mazzarello, quae una cum S. Ioanne Bosco Institutum a Maria Auxiliatrice condidit, brevem orationem habuit et acta recensuit, quae in illorum Causis, uti vocant, Beatificationis et Canonizationis S. Rituum Congregatio, re prius considerata, probaverat, ac magno studio ostendit aequum esse ut tantorum heroum memoria summis honoribus consecraretur. Quibus peractis, Nos singulos astantes Cardinales sententiam rogavimus.

Eodem die, Consistorio secreto absoluto, statim Consistorium *publicum* habuimus, in quo dilecti Filii Advocati Sacri Consistorii ante solium nostrum stantes Causam peroraverunt eorundem Beatorum ac Beatarum sanctitudinis honore decorandorum.

Pro Beato vero Francisco Xaverio Maria Bianchi ornata oratione dixit dilectus Filius Paulus Guidi, Consistorialis Aulae Advocatus, qui Nos enixe rogavit ut ad optatissimum illum ritum quam primum deveniremus. Nos vero, quamvis rem properare cuperemus, de ea non antea decreturos respondimus quam, secundum translaticium Decessorum Nostrorum morem, in Consistorio semipublico, quod vocant, iterum Purpurati Patres ac Sacrorum Antistites in Urbe affuturi suos Nobis

sensus aperirent. Iussimus propterea ut de singulorum Beatorum, quos diximus, vita, virtutibus, miraculis ac de actis in eorum Causis a S. Rituum Congregatione commentariola Sacrorum Antistitibus mitterentur, ut ipsi, re plene cognita, suam ferre possent sententiam. Astantes vero denique hortati sumus ut interea Spiritus Sancti lumen Nobis continenter precarentur.

Die porro quarto mensis Iunii hoc eodem anno Consistorium *semipublicum* in sueta Vaticani Palatii aula coactum est ibique Nos, brevi prius oratione Patres Cardinales et Sacrorum Antistites qui aderant allocuti, eos rogavimus ut quid de propositis Causis sentirent singuli Nobis significare vellent. Omnium ergo suffragiis exceptis, laeto animo didicimus eos concordi sententia Beatos ac Beatas Caelites de quibus agebatur, plane dignos aestimare qui fulgido Sanctorum diademate decorarentur. Nos quidem minime cunctandum esse affirmavimus quin statutos hos honores eis decerneremus, ac propterea diem diximus ad eiusmodi sollemnia in Vaticana Basilica celebranda.

Diem vero vicesimum primum mensis Octobris huius anni constituimus ut Beatus Franciscus Xaverius Maria Bianchi, Antonius Maria Gianelli et Ignatius a Laconi Confessores Sanctorum fastis simul adscriberentur; de quibus omnibus ut acta ad Iuris Canonici normam conficerentur dilectis Filiis Protonotariis Apostolicis, qui astabant, mandavimus.

Cum itaque faustissimus ille dies a Nobis constitutus illuxit, omnes e saeculari et regulari Clero Ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, non pauci Abbates, Episcopi, Archiepiscopi atque amplissimum Patrum Cardinalium Collegium in Petrianam Basilicam magnifice exornatam et innumera prope fidelium multitudine, quos inter plurimi e Societate Sancti Pauli Barnabitarum, iam confertam convenerunt. Qui omnes cum pia supplicatione praeirent, ac precationes Caelestium Curiae admoverent hymnumque « Ave Maris stella » praecinerent, Nos eandem Basilicam universo Clero et populo plaudente ingressi sumus et ad Cathedram Nostram, brevi ad altare maximum effusa prece, perreximus.

Tunc praestita prius Nobis, ut assolet, ab astantibus Cardinalibus oboedientia, Venerabilis Frater Noster Clemens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Pro-Praefectus ac caelestibus honoribus Beato Antonio Mariae Gianelli, Beato Francisco X. M. Bianchi et Ignatio a Laconi decernendis praepositus, per dilectum Filium Aloisium Philippum Re, Advocatum Sacri Consistorii, *instanter, instantius, instantissime*

a Nobis postulavit ut Beatos, quos diximus, in Sanctorum numerum adscriberemus.

Cui Advocato per dilectum Filium Antonium Bacci, ab Epistulis ad Principes, respondimus iam in eo esse ut Nos praeclaros illos viros, qui e caelesti beatitatis sede iam Nobis arrident, sanctitatis corona honestaremus.

Hymnum igitur « Veni Creator Spiritus » una cum fidelium multitudine cecinimus a Sancto Dei Spiritu Paraclito implorantes ut ab eo superni luminis copia magis magisque menti Nostrae coruscaret. Postea vero Nos in Divi Petri cathedra sedentes uti supremus universae Christi Ecclesiae Magister sollemniter pronuntiavimus: « *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepe implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatos Confessores Antonium Mariam Gianelli, Franciscum Xaverium Mariam Bianchi et Ignatium a Laconi Sanctos esse decernimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes illorum memoriam quolibet anno die eorum natali, Antonii nempe die septima Iunii inter Sanctos Pontifices et Confessores, Francisci die trigesima prima Ianuarii et Ignatii die undecima Maii, inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus✠Sancti. Amen.*

Qua augusta formula a Nobis edicta, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Clementis Micara per eundem Advocatum Consistorialem Nobis exhibitis, hasce decretales sub plumbo Litteras confici expedirique iussimus; astantibus vero Protonotariis Apostolicis ut sollemnis huius Consecrationis tabellas obsignarent mandavimus.

Gratias mox omnipotenti Deo egimus hymnum « Te Deum laudamus » cum ingenti multitudine canentes et novensilium Sanctorum patrocinium primi invocavimus, deque illis brevi oratione praeconium peregimus, omnes hortantes ut de hodierna Ecclesiae Sanctae celebritate in Domino gauderent ex eaque fructus quam uberrimos caperent.

Postquam vero Apostolicam Benedictionem et plenam admissorum indulgentiam impertivimus, atque divina hostia ad aram maximam pontificali ritu litavimus, sollemni caeremoniae finem fecimus, animo gestientes quod providentissimus Deus nova haec sidera in triumphantis Ecclesiae firmamento per Nos revelare fuerit dignatus.

Nihil igitur est reliquum Nobis quam christifideles omnes vehementer

hortari, at eos maxime quos eadem Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum Familia complectitur, ut non modo gaudeant ac laetentur in imo corde tanta hodie Beato Francisco parta immortalitate et gloria, sed etiam ut eius vestigiis insistentes in sua ipsorum salute operanda solliciti sint.

Eius ergo exemplum secuti, integritatem illibatam servent; Deum unice diligant, quippe qui sit rerum omnium effector et gubernator; aliorum hominum salutem denique impigre quaerant, altissimi Domini auxilio effusis saepe precibus humillime invocato.

Omnibus itaque quae inspicenda erant bene perpensis, certa scientia ac Nostrae Apostolicae auctoritatis plenitudine quae supra memoravimus confirmamus, roboramus et iterum statuimus, decernimus atque universae Christi Ecclesiae denuntiamus, mandantes ut harum Litterarum fide dignis exemplis vel excerptis locis sive impressis sive manu exaratis dummodo tamen a Protonotario Apostolico subscribantur ac sigillo muniantur, eadem prorsus tribuatur fides quae hisce Nostris Litteris haberetur si exhibitae vel ostensae forent.

Nemo autem iis, quae per has Litteras Nostras praecepimus, obniti audeat. Quod si quis temere ausus fuerit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit esse moturum.

Datum Romae, apud S. Petrum, die vicesimo primo mensis Octobris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, Pontificatus Nostri tertio decimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego EUGENIUS, Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego CLEMENS, Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPH, Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS, Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

✠ Ego ADEODATUS IOANNES, Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

✠ Ego FRIDERICUS, Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, Datarius.

✠ Ego ALEXANDER, titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

✠ Ego PETRUS, titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

✠ Ego DOMINICUS, titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.

✠ Ego MAXIMUS, titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

✠ Ego NICOLAUS, S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.

✠ Ego IOANNES, S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.

✠ Ego IOSEPH, S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario

EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

CLEMENS Card. MICARA
S. Rituum Congr. Pro-Praefectus

Hamletus Tondini
Cancellariam Apostolicam Regens

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Silvius Sericano, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap. Vol. LXXXII n. 55

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

PASLETANAE

IN PASLETANA DIOECESI CANONICORUM COLLEGIUM ERIGITUR

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Est in antiquo Ecclesiae more prudentissimos ac boni nominis viros de clero eligi, qui magno in honore ac reverentia habiti et quasi lecti in senatum Episcopo assistant eumque in gravissimis Ecclesiae rebus sive consiliis datis sive exhibita opera adiuvent. Quae cum ita sint, Nos Decessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, quotiens id casus ferre videatur, libenti animo Canonicorum Collegia erigimus, cum persuasum habeamus ab huiusmodi Sacerdotum coetibus et iuvari Antistites et sacrorum rituum splendorem promoveri. Qua de re, cum venerabilis Frater Iacobus Black, Pasletanus Episcopus, magnis precibus expostulaverit ut in suae dioecesis cathedrali templo Canonicorum Collegium constitueretur, cumque venerabilis Frater Gulielmus Godfrey, Archiepiscopus titulo Cianensis et in Magna Britannia Apostolicus Delegatus idem petierit, Nos id ratum habentes quod Sacrum Consilium Negotiis Consistorialibus praepositum censuerit esse faciendum, post rem attente consideratam, de Nostra apostolica potestate haec quae sequuntur decernimus. In cathedrali templo Ecclesiae Pasletanae Canonicorum Collegium per has Litteras constituimus una ornatum Dignitate, qui est Praepositus, atque ex octo Canonicatibus constans; quorum alteri theologi munus inhaereat, alteri vero admissorum remittendorum officium. Hi Canonicatus, etiamsi primum concedantur, ad iuris normam sunt assignandi: quousque tamen debitis beneficiis careant, poterunt iis quoque sacerdotibus concedi qui iam alio beneficio fruantur, etsi christianorum animos curandi onus habeant. Cum autem eos deceat qui in Episcopi consilium adsciscantur quibusdam insignibus et privilegiis condecorari, indulgemus, ut sive Dignitas sive Canonici distinctiore habitu, modo tamen intra fines suae dioecesis, sese induere valeant: talari scilicet veste, non tamen serica, violacei coloris panno rubro extremis oris adsuta, cum globulis pariter rubris; superpelliceo manicato seu rocheto cum fimbria seu texto denticulato non magis duodecim pollices alto, iuxta anglicum metiendi modum; poterunt quoque palliolo seu mozeta uti violacei coloris, non

tamen serica, panno vel laneo violacei coloris subsuta, quae extremis oris pellem albam mustelae alpinae, seu ermellini, praeferat cum globulis coloris rubri Quod vero ad conventus divinis officiis persolvendis vel sacris caeremoniis peragendis attinet, indulgemus ut hora tantum tertia, quae dicitur, recitata absolvantur ac una conventuali Missa cum cantu celebrata, semel saltem in mense diebus festis sollemnioribus; hi autem qui sint, Canonicorum legibus, quam primum conficiendis, accuratius determinabitur. Poterit tamen Episcopus, si id visum fuerit, aliis quoque diebus Canonicos convocare. Cetera omnia quae huiusmodi coetus respiciunt, ad iuris normam regantur. Ea omnia autem quae supra a Nobis statuta sunt venerabilis Frater Gulielmus Codfrey, quem supra nominavimus, exsequenda curabit, vel ille qui eo tempore quo haec decreta perficientur ei Delegationi praeerit. Utrique autem conficiendae rei potestates tribuimus quae poterunt alii quoque viro subdelegari, dummodo in ecclesiastica dignitate constituto. Eidem vero venerabili Fratri oneri erit actarum rerum documenta exarare eorumque fide digna exempla ad Sacram Congregationem Consistorialem mittere cum primum poterit. Has vero Litteras firmas, validas et efficaces nunc et in posterum esse, suamque vim et effectum habere volumus; ac praecepta quae iisdem describuntur ab omnibus quorum interest fideliter servari decernimus. Quod siquid adversus ea quae hisce Litteris statuimus a quolibet, quavis auctoritate vel sciente vel imprudente attentatum fuerit, id irritum sane erit et inane, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus per has Litteras derogamus. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis vel locis, sive impressis sive manu exaratis, eadem plane tribuatur fides quae hisce ipsis haberetur ostensis, dummodo ab aliquo publico tabellione subscripta sint et sigillo virì munita in ecclesiastica dignitate constituti. Nemini denique iis quae per has Litteras descripta sunt obsistere liceat. Quod siquis temere ausus fuerit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit esse moturum.

Datum ex Arce Gandulphi, prope Romam, die octava mensis Novembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo, Pontificatus Nostri quarto decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. ADEODATUS I. Card. PIAZZA
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXIV, n. 98.

II

MATRISFONTIS

CANONICORUM COLLEGIUM IN CATHEDRALI TEMPLO MATRISFONTIS DIOECESIS ERIGITUR ET CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Qui summi voluntate Dei ad sublime Apostolicae auctoritatis fastigium licet immerentes vocati sumus, gravissimas inter Nostri muneris curas, quibus cotidie afficimur, magnopere studemus ut Ecclesia sancta, quae hisce in terris florescit, umbra veluti et imago supernae Civitatis, quam maximo honestetur decore; quod quavis ratione facere nitimur in omnibus Ecclesiae negotiis. In quo negotiorum genere ponendum esse censemus nova etiam Canonicorum Collegia condere, quippe ex quibus laetam concipiamus spem eadem honori dioecesium non parum esse profutura. Cum igitur venerabilis Frater Eduardus Douglas, dioecesis Matrisfontis Episcopus, enixe poposcerit ut cathedrale suum templum, ad iuris praescripta, Canonicorum instrueretur Collegio, S. Congregatio Consistorialis, audito venerabili Fratre Gulielmo Godfrey, Archiepiscopo titulo Cianensi et in Magna Britannia Apostolico Delegato, eius precibus concedendum esse censuit. Nos igitur valde libenter huic assentimur sententiae; et suprema Nostra potestate utentes, qua universae Christi Ecclesiae praesidemus, eorumque omnium quorum res intersit consensum supplentes, ea quae sequuntur consulto et cogitata decernimus ac statuimus. In Matrisfontis dioecesis cathedrali templo Canonicorum Collegium erigimus, quod ex una constabit Dignitate, e Praeposito videlicet, atque ex decem Canonicis, quorum alteri munus Theologi, alteri vero munus Praefecti admissis paenitentium expiandis assignetur. Qui Canonicatus et Dignitas, tametsi primum concredantur, ad iuris communis normam conferenda sunt. Quoad vero Dignitas et Canonicatus congruo beneficio donari non poterunt, facultatem facimus ut iis etiam sacerdotibus tribuantur, qui aliquo iam fruantur beneficio etiam cum

christianorum hominum curatione coniuncto. Cum autem deceat eos viros, qui in Episcopi consilium et tamquam senatum asciscantur, propriis condecorari insignibus, quibus super ceteros emineant, Matrisfontis Ecclesiae Canonicis concedimus ut intra fines tantum suae dioecesis et in sacris sui Collegii ritibus violaceam induant vestem talarem, non tamen sericam, panno rubro extremis oris adsutam, cum globulis pariter rubris; superpelliceo manicato seu rocheto amiciantur cum fimbria seu texto denticulato, non amplius duodecim pollices alto; palliolo seu mozeta violacei coloris exornentur, non tamen serica, panno etiam laneo eiusdem violacei coloris subsuta, quae extremis oris pellem albam praeferat mustelae alpinae seu ermellini, cum globulis rubri coloris. Canonici praeterea divinum facient officium psalmis horae tertiae recitatis Missaque sollemni ritu celebrata; indulgemus tamen ut his caeremoniis teneantur singulis saltem mensibus sollemnioribus diebus festis, quos capitulares leges, quam primum faciendae, nominatim constituent. Episcopus tamen aliis quoque diebus Canonicos cogere poterit quotiescumque id dioecesis utilitati conducere visum fuerit. Quod vero ad cetera attinet officia et munera, iura ac privilegia, quae ad cathedrale Canonicorum Collegium attinent, iuris communis religiose serventur normae. Haec ergo omnia quae a Nobis statuta sunt vel venerabilis Frater Gulielmus Godfrey, Archiepiscopus titulo Cianensis et in Magna Britannia Apostolicus Delegatus, exsequenda curabit, cui propterea omnes necessarias opportunasque ad id facimus potestates, alii etiam cuilibet viro, dummodo in ecclesiastica dignitate constituto, si opus fuerit, subdelegandas; vel ille curabit qui eo tempore, quo haec decreta ad rem adducentur Britannicae Delegationi praeerit; cui venerabili Fratri onus iniungimus hoc confectum negotium in tabulas referendi, quarum fide digna exempla ad S. Congregationem Consistorialem quam primum transmittet. Has vero Litteras firmas, validas et efficaces nunc et in posterum esse suamque vim et effectum obtinere volumus et praecepta quae iisdem describuntur ab omnibus ad quos spectant fideliter servari decernimus. Quod si quid adversus ea quae hisce Litteris statuimus a quolibet, quavis auctoritate, vel sciente vel imprudente, attentatum fuerit, id irritum sane et inane erit, contrariis non obfuturis quibus omnibus per has Litteras obrogamus. Nemo igitur Nostris hisce iussis obsistat; siquis autem id temere ausus fuerit, indignationem omnipotentis Dei beatorumque Apostolorum Petri et Pauli se noverit moturum. Praecipimus denique ut harum Litterarum exempla vel loci, sive impressa sive manu exarata, eandem plane mereantur fidem quae iisdem tribueretur ostensis, dummodo tamen ab aliquo publico tabellione sint sub-

scripta et sigillo viri munita, qui in sacro sacerdotio aliqua fruatur dignitate.

Datum ex Arce Gandulphi, prope Romam, die octavo mensis Novembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo, Pontificatus Nostri quarto decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. ADEODATUS I. Card. PIAZZA
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap,. vol. LXXXIV, n. 97.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA MARIA V. IN CAELUM ASSUMPTA ZIPAQUIRENSIS DIOECESIS CAELESTIS PATRONA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Ex quo ut supremus Ecclesiae Catholicae Magister certam pronuntiavimus veritatem Almam Deiparam corpore et anima ad caelestem gloriam esse assumptam, huiusmodi religio feliciter aucta est atque propagata. Recte igitur Venerabilis Frater Tullius Botero Salazar, Antistes novae Zipaquirensis dioecesis, hoc anno in Columbiana Dicione erectae, Nos adprecatus est et rogavit ut in Beatae Mariae Virginis caelo receptae peculiarem tutelam tradere dignaremur Ecclesiam sibi commissam. Quae vota, pro Nostro erga Dei Matrem amore eodemque Christifideles devinciendi voluntate, libenti animo statuimus explere. Audito ergo Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibusque attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Mariam Virginem in Caelum Assumptam totius recens erectae dioecesis Zipaquirensis caelestem apud Deum *Patronam* facimus ac renuntiamus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis quae praecipuis regionum Patronis rite competunt.

Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Augusti, anno MCMLII, Pontificatus Nostri quarto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

II

TEMPLUM SANCTI ANTONII, « DO EMBARÈ » NUNCUPATUM, IN URBE AC DIOECESI « DE SANTOS » POSITUM, TITULO BASILICAE MINORIS ORNATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Praeclaro Templo curiali Sancti Antonii « do Embarè », quod dicunt, urbi « Santos » eiusdemque nominis dioecesi, quemadmodum accepimus, non mediocre affertur decus atque ornamentum. Haec enim Aedes, circiter ante viginti annos excitata, non solum propter molis amplitudinem probatur, sed etiam ob structurae genus « Gothicum », opera, ad artis rationem efficta, et imagines, summa colorum venustate expressas. Sacra quoque supellectile eaque magni pretii ita est instructa ut nihil videatur esse desiderandum quod ad domus Dei nitorem atque dignitatem. Sed, quod potissimum Nostra interest, Sodales Franciscales Cappuccini, quibus est Ecclesia concredita, et Christifideles in cultu ac religione impigri versantur atque opificum societates, ad paroeciam pertinentes, pio vigent labore et industria amplamque fructuum metunt copiam. Quibus permotus, religiosis illis Sodalibus ea in regione Praepositus submisse Nos rogavit ut Templum, tot laudibus ornatum, Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Quibus precibus, Venerabilis Fratris Idilii Soares, Episcopi de « San-

tos », commendatione suffultis, libenter admissis, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum paroeciale Templum Sancti Antonii « do Embarè » nuncupatum et in urbe ac dioecesi « de Santos » positum, honore ac titulo *Basilicae Minoris* condecoramus, omnibus adiectis iuribus et privilegiis, quae Aedibus eodem nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die III mensis Novembris, anno MDCCCCLII, Pontificatus Nostri quarto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

BEATA MARIA V., « A SEPTEM DOLORIBUS » APPELLATA, DIOECESIS PINNENSIS-PISCARIENSIS CAELESTIS PATRONA AEQUE PRINCIPALIS CUM SANCTO CETAEO ET SANCTO MAXIMO DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Augusta Dei Genetrix Maria, a septem doloribus nuncupata atque vetusto expressa simulacro, in urbis Piscariensis curiali Templo, ab eadem Deipara appellato, perpetuis, ut accepimus, excolitur obsequiis. Quae religio, a saeculo XVI repetenda, non solum numquam resedit, sed per hominum aetates amplioribus est aucta incrementis; potissimum eadem perfusi sunt eius urbis atque continentis regionis cives, cum imago illa non ita pridem circumferretur, ac si Alma virgo ipsa longe lateque peregrinaretur ut homines ad christiana instituta diligentius obeunda revocaret. Ex quo factum est ut anniversa-

rio piae huius « peregrinationis » die Christifideles plurimi ad Aedem illam Piscariensem accederent, Sanctam Mariam a septem doloribus praecipuis honoribus veneraturi. Quo igitur laudata haec animorum alacritas magis magisque confirmaretur, Venerabilis Frater Benedictus Falcucci, Episcopus Pinnensis-Piscariensis, Nobis supplicavit ut Almam Deiparam hoc nomine insignem eiusdem dioecesis praecipuam Patronam cum Sancto Cetaeo et Sancto Maximo renuntiare dignaremur. Quae vota pro Nostro erga Caelorum Reginam amore eiusque cultus propagandi studio, libenter statuimus explere. Quapropter, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto omnibusque attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra ac de Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Virginem Mariam, a septem doloribus appellatam, Caelestem dioecesis Pinnensis - Piscariensis *Patronam aeque principalem* cum Sancto Cetaeo et Sancto Maximo constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus et privilegiis liturgicis, quae praecipuis dioecesium Patronis rite competunt, additaque facultate eius sollemnia die XV mensis septembris ritu duplici primae classis cum octava quotannis celebrandi. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die III mensis Decembris, anno MCMLII, Pontificatus Nostri quarto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EM̃UM P. D. IGNATIUM TIT. BASILICAE XII APOSTOLORUM S. R. E. PRESB. CARDINALEM TAPPOUNI, PATRIARCHAM SYRORUM ANTIOCHENUM DENA LUSTRA EPISCOPATUS AC QUINA LUSTRA PATRIARCHAE MUNERIS FAUSTE CELEBRATURUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Pergratae Nobis exstitere litterae, quibus, appetente Nativitatis Domini die, tuam erga Nos observantiam et fervida prosperitatis omina exhibere voluisti. Quae quidem humanitatis officia eo iucundius libentiusque tibi rependimus, quod novimus te proxime esse celebraturum et quinquagesimum a suscepto episcopatu annum et quinque fere lustra, postquam ad patriarchatum Syrorum Antiochenum cunctis suffragiis auspicato electus es. Semper enim in diuturna sacri muneris perfunctione divinum honorem animarumque salutem peculiari cura et sollertia es persecutus. In ipso iuventutis flore clericos docuisti in Seminario Syro-Chaldaeo a Sancto Ioanne, Fratrum Praedicatorum, operam navasti apud Delegationem Apostolicam de Mausilio et Mesopotamia, itemque scholae Syriacae regimen tenuisti. Deinde episcopali auctus dignitate, quum esses in civitate Mardensi Vicarius Patriarchalis, priore bello per orbem atrociter saeviente, a Turcis Aleppum deportatus, per sex menses in tenebris carceris misere iacuisti; tum, innocentia tua omnibus patefacta, liberatus, omnia studia nisusque convertisti ad vitam christianorum cuiuslibet ritus servandam, ad servitutem tot orphanorum in discrimine versantium avertendam. Ea quidem tempestate multae infidelium familiae in sinum Ecclesiae receptae sunt. Postea electus Archiepiscopus Aleppensis, plures scholas aedesque sacras condidisti et, bona ecclesiastica prudenter administrando, ad fovendam gregis prosperitatem ejusque mores perficiendos omnia consilia opesque tribuisti. Denique Patriarcha Syrorum Antiochenus creatus, assiduas curas impendisti, ut novae sacrae missiones instituerentur, ut monasterium in urbe Charfet apte amplificaretur, ut e solo excitarentur plures ecclesiae, scholae et ipsa Patriarchatus sedes, affabre exornata. Quae quidem egregia merita Pius XI, Noster ven. mem. Decessor, benigne respiciens, ad amplissimum Ecclesiae Senatum te voluit cooptare. Nos autem, qui

probe novimus constantem tuam cum Apostolica hac Sede et Nobiscum coniunctionem et desiderium, quo ipse flagras, videndi dissidentes istic filios ad Romanam Ecclesiam feliciter redire, oblata in praesens occasione, tibi, Dilecte Fili Noster, de sacro ac pastorali ministerio tam diuturne actuoseque gesto ex animo gratulamur, simulque Deum rogamus, ut supernis te donis liberaliter augeat, traditique gregis utilitati quam diutissime incolumem servet ac tueatur. Quo interea sollemnia proxima uberiores salutis fructus christiano populo afferre queant, tibi ultro potestatem largimur, ut, statuta die, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Caelestium autem gratiarum in auspicium, inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, universoque clero ac populo tuae vigilantiae demandato peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IX mensis Februarii, anno MDCCCCLIII, Pontificatus Nostri quarto decimo.

PIUS PP. XII

II

AD EXCMUM P. D. CAROLUM PASCHALEM GRECO, EPISCOPUM ALEXANDRINUM, OB REVOLUTUM SAECULUM AB EADEM DIOECESI CONDITA.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Primo abeunte saeculo a condita dioecesi, tum Alexandriae, tum in urbe quoque Natchitochensi, quae eiusdem ditionis usque ad annum MCMX prior exstitit sedes, opportunum initum est consilium iucundi eventus commemorationem habendi, ut sollemnes pro collatis beneficiis Deo gratiarum raddantur actiones. Ista enim dioecesis ab humili origine, centum labentibus annis, felicia profecto suscepit incrementa. Dum initio quinque sacerdotibus, curae animarum praepositis, et una schola catholica tantummodo constabat, nunc vero tot floret sacris administris et religiosis sodalibus, tot viget paroeciis cum suis scholis, novis ecclesiis et sacellis pro sacris missionibus, tot fovet pietatis caritatisve instituta itemque monasteria; quorum omnium haud parvus numerus tibi ipsi debetur, qui etiam novas sedes Minori clericorum Seminario et cu-

riae dioecesanae constituisti, novasque erexisti domos exercitiis agendis spiritualibus, iuventuti christianae instituendae, infirmis apta ratione curandis. Haec sane pia instituta ac salutaria opera in Ecclesiae civilisque consortionis bonum atque prosperitatem proficient. Nos igitur, quos pro apostolico Nostro ministerio sollicitudo omnium ecclesiarum semper angit atque sollicitat, sollemnibus saecularibus proxime paragendis cumulum addere volumus Nostris votis atque ominibus, quae hisce litteris tibi publice declaramus; itique libenter facultatem tribuimus, ut, die statuta, in utraque dioecesis sede, priore et altera, post Sacrum pontificali ritu peractum, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, usitatis Ecclesiae conditionibus lucrandam. Denique certa fiducia freti, te moderante, cura sacrorum ministrorum favente et adiuvantibus Actionis Catholicae sodalibus, dioecesim istam maiora in dies accepturam esse incrementa, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, cunctoque clero et fideli populo tuae vigilantiae tradito peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXI mensis Aprilis, anno MDCCCCLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

PIUS PP. XII

III

AD EMUM P. D. EMMANUELEM TIT. SANCTORUM MARCELLINI ET PETRI S. R. E. PRESB. CARDINALEM GONÇALVES CEREJEIRA, PATRIARCHAM LISBONENSEM, QUINTUM AC VICESIMUM ANNUM A SUSCEPTO EPISCOPATU IMPLENTEM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Faustum laetumque eventum, episcopatus nempe tui natalem quintum ac vicesimum, proximo Iunio mense tibi contingere incundo sane animo intelleximus. Quam quidem oblatam occasionem publice confirmandi Nostram erga te benevolentiam nolumus praeteriri silentio. Constat enim te, hac temporis diuturnitate, in praenobili ista sede patriarchali, primo tamquam Auxiliarem Archiepiscopum, deinde ut Patriarcham, Romanae purpurae splendore exornatum, pastorale munus actuose obiisse. Exstant inter cetera sollertiae tuae egregia documenta sedes utriusque Seminarii tam affabre congruenterque conditae et sollicitae

curae sive ad clericorum doctrinas virtutesque perficiendas sive ad consociationes laicorum de Actione catholica omni studio provehendas. Recens autem, ut alia omittamus, ipse es feliciter perfunctus legationis munere, quod tibi concredimus, ut nomine Nostro saecularibus praeesses sollemnibus, quae in obitus Sancti Francisci Xaverii memoriam Goae superiore exeunte anno peracta sunt. Quas quidem laudes suaviter memorantes, tibi, Dilecte Fili Noster, de pastorali officio tam diu utiliterque gesto ex animo gratulamur, precibusque Deo instanter admotis, superna dona ac solacia impense adprecamur. Quo autem sacri eventus celebratio salutarior exsistat, potestatem tibi concedimus, ut, die constituta, Sacris pontificali ritu operatus, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Caelestis interea auxilii in auspicium, inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, tuisque Auxiliariis Episcopis itemque universo clero ac populo tuae vigilantiae tradito amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXX mensis Maii, anno MDCCCCLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

PIUS PP. XII

IV

AD EXCMUM P. D. THOMAM EDMUNDUM MOLLOY, ARCHIEPISCOPUM EPISCOPUM BRUKLYNIENSEM, PRIMO ABEUNTE SAECULO AB EADEM DIOECESI CONDITA.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Quum mox centum revolventur anni, postquam dioecesis, cui moderaris, constituta est, optimo iure censuisti recolenda esse tot beneficia, quae hac temporis diuturnitate fideli isti populo Deus munifica largitate conferre voluit. Ex parvo sane catholicorum grege, quae initio quindecim milia fidelium complectebatur, ad ter decies centena et quadraginta milia eorum numerus felicissime increvit, congruentesque aedes sacrae, praesertim paroeciales, sacrorum administrorum copia, sodales religiosi, scholae et collegia, pietatis caritatisve instituta multiplicata sunt magisque in dies florent vigentque. Dum igitur tibi et decessoribus tuis meritam laudem tribuimus ob sollertiam atque alacritatem,

quibus in pastorale officium incubuistis, proxima saecularia sollemnia fervidis secundisque votis prosequimur ac Deum admota prece exoramus, ut fideles tibi traditi et copia bonorum operum et salutis fructuum ubertate maiores in posterum adauctus suscipiant. Interea libenter tibi potestatem damus, ut, die constituta, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Caelestis denique praesidii nuntia ac peculiaris Nostri amoris testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, cunctoque clero ac populo tuae vigilantiae commisso amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVI mensis Iunii, anno MDCCCCLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

PIUS PP. XII

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DE POUSO ALEGRE - GUAXUPENSIS

DECRETUM

COMMUTATIONIS FINIUM

Cum nuper expostulatum fuerit ab Apostolica Sede ut limites inter dioecesim de Pouso Alegre et dioecesim Guaxupensem cohaererent cum limitibus civilibus, Ssmum Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, perpendens petitionem in bonum spirituale fidelium cessuram, eidem benigne annuendum censuit.

Quare, attento favorabili voto Exemi P. D. Caroli Chiarlo, Archiepiscopi titularis Amideni et in Brasiliana Republica Nuntii Apostolici, necnon consensu Exemi P. D. Octavii Chagas de Miranda, Episcopi de Pouso Alegre et Exemi P. D. Hugonis Bressane de Araujo, Archiepiscopi titularis Cotradensis et Administratoris Apostolici Guaxupensis, de Apostolicae potestatis plenitudine atque suppleto, quatenus opus sit, consensu aliorum interesse habentium aut habere praesumentium, statuit ut, vi praesentis Consistorialis Decreti, perinde valituri ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae fuissent, fines praefatarum dioecesium deinceps circumscribantur prout in sequentibus: « Começa no entroncamento do divisor da vertente da margem esquerda do corrego do Tamanduá com o divisor de aguas do ribeirão da Prata, no marco n. 79 da Linha divisoria com o Estado de S. Paulo; segue pelo espigão divisor de aguas da margem esquerda do corrego do Tamanduá e desce pelo espigão até atingir a foz do corrego do Tamanduá no ribeirão das Antas; sóbe por este ribeirão até a foz do corrego Mata-Vaca; sóbe por este corrego até sua cabeceira, no Alto da Consulta; continúa pelo divisor de aguas do

Rio Verde e do ribeirão Laranjeiras até defrontar a cabeceira do corrego do Claudino; desce por este e pelo corrego da Angolinha até sua foz no rio Pardo e por este rio até a foz do corrego das Foices; continúa pelo divisor da vertente da margem direita do corrego das Foices, contorna as cabeceiras do corrego Capituva, passando pela serra do Milho Verde, e continúa pelo divisor de aguas dos rios Cabo Verde e Machado de um lado e rio Pardo de outro lado, até a serra do Tripuí, no ponto fronteiro à cabeceira do afluente do corrego Sepultura, cuja foz está cerca de dois e meio quilometros acima da foz deste córrego, no rio Machado; da serra do Tripuí, no ponto fronteiro à cabeceira do corrego do Retiro, pelo espigão alcança a cabeceira do afluente do córrego da Sepultura, desce por este afluente até o córrego da Sepultura, e por este até o rio Machado; desce pelo rio Machado até a cachoeira do Poço Fundo, sobé a encosta da margem esquerda do rio e continúa pelo divisor dos rios Machado e do Peixe até o entroncamento do divisor entre os rios Muzambo e do Peixe, ná serra Negra; prosseque por este divisor, passando pelas serras Negra e da Piedade, até o seu entroncamento com o divisor da vertente da margem direita do corrego da Conceição; segue por este divisor e pelo divisor da vertente da margem esquerda do córrego do Barreirinho atingindo, por espigão, o rio Machado, na foz do ribeirão Grão Mogol; sóbe a encosta da margem direita do rio Machado e segue pelo divisor da vertente da margem esquerda do ribeirão Grão Mogol até o ponto fronteiro à cachoeira acima da fazenda da Limeira; desce a encosta e atinge o ribeirão Grão Mogol, na foz do seu primeiro afluente da margem esquerda, acima da referida cachoeira; sóbe pelo ribeirão Grão Mogol e pelo seu afluente direito, cerca de um quilometro abaixo da fazenda do Grão Mogol, atéacabeceira deste afluente; segue pela serra do Arranca Rabo no divisor dos rios Machado e Dourado, passando pelo Alto do Buracão, até a cabeceira do córrego do Pinhalzinho; segue por este córrego até sua foz no ribeirão do Ouvidor; desce por este ribeirão até a foz dos córregos Maria Barbara e Pio; desce pelo ribeirão do Ouvidor até a foz do córrego da Pequetita; sóbe por este até sua cabeceira; segue pelo espigão contornando as cabeceiras do córrego Congonhal, de um lado, e córregos José Saturnino e Capituva de outro lado, até defrontar a cabeceira do córrego da Rocinha; desce por este córrego taté o rio Dourado e por este até sua foz no rio Sapucahy ».

Ad haec omnia executioni mandanda Ssmus Dominus deputare dignatus est memoratum Excmum Nuntium Apostolicum, tribuens ei necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere

etiam imposito ad hanc Sacram Congregationem Consistorialem mittendi, quam primum, authenticum exemplar actus peractae exsecutionis.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 19 Ianuarii 1952.

✠ Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor*

II

SANTAREMENSIS - XINGUENSIS

DECRETUM

COMMUTATIONIS FINIUM

Paroecia vulgo « Almeirim », Praelaturae *nullius* Santaremensi, in Brasilia, obnoxia, a flumine « Rio dos Amazonas » in duas partes dividitur; fidelium vero in parte paroeciae quae ad dexterum fluvii cursum patet commorantium, spiritualem curam, viginti abhinc annos, exercent — consentiente Praelato Santaremensi — Sodales Congregationis Pretiosissimi Sanguinis, quibus finitimae Praelaturae *nullius* Xinguensis concredita est administratio.

Nunc autem Excmi PP. DD. Ioannes Loewenau, Episcopus titularis Drivastensis, Praelatus *nullius* Santaremensis et Clemens Geiger, Episcopus titularis Olenensis, Praelatus *nullius* Xinguensis, collatis consiliis, ab Apostolica Sede expostulaverunt ut praedicta pars paroeciae « Almeirim » a Praelatura Santaremensi distraheretur et Praelaturae Xinguensi perpetuo aggregaretur.

Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, attento favorabili voto Excmi P. D. Caroli Chiarlo, Archiepiscopi titularis Amideni et in Brasiliana Republica Nuntii Apostolici atque de consilio infrascripti Cardinalis, huius S. Congregationis Secretarii, ratus petitionem in bonum spirituale fidelium cessuram, benigne annuendum censuit.

Quapropter, suppleto quatenus opus sit aliorum interesse habentium aut habere praesumentium consensu, de plenitudine Apostolicae potestatis, paroeciae partem, quam supra memoravimus, a territorio Praelaturae *nullius* Santaremensis seiungit et territorio Praelaturae *nullius* Xinguensis adnectit.

Proinde utriusque Praelaturae in hac parte novus limes initium sumet a loco in quo fluvius vulgo « Xingú » confluit in flumen vulgo « Rio dos Amazonas »; huius amnis servato cursu, pervenit ad locum ubi laeva ripa fluminis vulgo « Guajará » ipsum « Rio dos Amazonas » occurrit, ita ut et ambas insulas ibi extantes includat. Confinium inde sequens juga montium qui fluvios vulgo « Uruará » et « Guajará » separant, iterum attingit limitem utriusque Praelaturae.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda eadem Sanctitas Sua deputare dignata est praefatum Excmum Nuntium Apostolicum, tribuens ei necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere etiam imposito ad hanc S. C. Consistorialem mittendi, quam primum, authenticum exemplar actus peractae exsecutionis.

Quibus super rebus presens edi iussit Consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae fuissent.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 2 Augusti 1952.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor*

III

DE POUSO ALEGRE - CAMPANIENSIS IN BRASILIA

DECRETUM

COMMUTATIONIS FINIUM

Concredito gregi sollicite studentes, Excmi PP. DD. Octavius Chagas de Miranda, Episcopus de Pouso Alegre et Innocentius Engelke, Episcopus Campaniensis in Brasilia, expostulaverunt ab Apostolica Sede ut limites suarum dioecesium ita immutarentur ut cum limitibus civilibus in pluribus cohaererent.

Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, ratus petitionem in bonum spirituale fidelium cessuram, porrectis precibus benigne annuendum censuit.

Quare, attenta favorabili sententia Excmi P. D. Caroli Chiarlo, Archiepiscopi tit. Amideni et in Brasiliana Republica Nuntii Apostolici,

conveniente quoque Emo Cardinali S. Congregationis Consistorialis a Secretis, suppleto quatenus opus sit aliorum interesse habentium aut habere praesumentium consensu, de plenitudine Apostolicae potestatis, statuit ut praefatarum dioecesium fines prout in sequentibus deinceps circumscribantur: « Começa no rio Sapucahy, na foz do rio Dourado, e sóbe pelo rio Sapucahy até a foz do córrego Catanduva; continúa subindo pelo rio Sapucahy até o córrego do Quilombo ou Ouro Canta; continúa pelo espigão divisor da margem esquerda do córrego do Quilombo ou Ouro Canta até o divisor da margem esquerda do ribeirão Santa Barbara, defrontando a cabeceira do córrego da Bezerra e do córrego do Quilombo ou Ouro Canta; segue poe esse divisor até a foz do ribeirão Santa Barbara no rio Sapucahy; sóbe por este rio até a foz do rio Turvo no Sapucahy; sóbe pelo rio Turvo até a foz do ribeirão do Areado; continúa subindo o rio Turvo até a divisa com Santa Catarina, na ponte proxima à fazenda Santa Maria; continúa por espigões até o alto, nas proximidades do Cafundó; segue pelo divisor da vertente da margem esquerda do rio Turvo até o spigão dos Henriques, por este espigão atinge o córrego que desce dos Fagundes, atravessa-o e continúa pelo espigão dos Fagundes até encontrar o divisor de aguas do ribeirão Vermelho e ribeirão Capituva, na serra do Balaio; continúa pelo mesmo divisor, constituido pela serra do Balaio e pelo divisor da vertente da margem direita do ribeirão Vemelho, até a foz deste ribeirão no rio Sapucahy; sóbe pelo rio Sapucahy até a foz do rio Lourenço Velho; segue pelo rio Lourenço Velho até a ponte da estrada de ferro Rêde Mineira de Viação; segue por um espigão, rumo nascente ao alto da serra de S. João ou Pedrão, segue voltando um pouco, abrangendo os lugares denominados Lagôa e Pedra Preta, pertencentes à freguenzia de Pedralva, volta ao espigão aguas vertentes, atravessa a estrada de ferro no lugar denominado Garganta no tejuco Preto; continúa no mesmo rumo e sempre aguas vertentes até a serra dos Pintos, daí voltando para o Sul desce aguas vertentes até o rio Lourenço Velho, entre os lugares denominados Barra à esquerda e Invernada à direita; sóbe pelo rio Lourenço Velho até o ponto fronteiro à ponta do espigão da Cachoeirinha, trezentos metros abaixo da ponte do Mogyano; continúa a subir pelo rio Lourenço Velho até a foz do córrego Itaguari; sóbe por esse córrego até sua cabeceira na serra da Mantiqueira, nos limites com o Estado de S. Paulo ».

Ad haec omnia exsecutioni mandanda Ssmus Dominus deputare dignatus est memoratum Excmum Nuntium Apostolicum, tribuens ei necessarias et opportunas facultates etiam subdelegandi, ad effectum de

quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere etiam imposito ad hanc Sacram Congregationem Consistorialem mittendi, quam primum, authenticum exemplar actus peractae exsecutionis.

Quibus super rebus praesens edi iussit Consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae fuissent. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aed. S. C. Consistorialis, die 11 novembris 1952.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

die 27 Aprilis 1953. — Cathedrali Ecclesiae Cajazeirasensi praefecit Revmum D. Zachariam Rolim de Moura, parochum ecclesiae B. Mariae Virginis, quam Rectricem vocant, in oppido « Patos » nuncupato.

die 13 Maii 1953. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Anchialitanae Exc. P. D. Petrum Rivière, hactenus Episcopum Monoecensem.

— Cathedrali Ecclesiae Monoecensi R. D. Aegidium Barthe ex Archidioecesi Albiensi.

die 14 Maii 1953. — Cathedralibus Ecclesiis Gravinensi et Montis Pelusii, invicem perpetuo unitis, R. D. Aldum Forzoni, parochum ecclesiae collegialis S. Laurentii in oppido vulgo « Montevarchi », in dioecesi Fesulana.

die 21 Maii 1953. — Cathedrali Ecclesiae S. Agathae Gothorum R. D. Constantinum Caminada, praepositum parochum et vicarium foraneum loci « Angera » in archidioecesi Mediolanensi.

die 29 Maii 1953. — Cathedrali Ecclesiae Aliphanae Revmum D. Virginium Dondeo, Cubicularium intimum supra numerum Sanctitatis Suae, canonicum Capituli Cathedralis Cremonensis et rectorem Seminarii dioecesani.

— Titulari episcopali Ecclesiae Serrensi in Proconsulari R. D. Franciscum Green, Vicarium Generalem dioecesis Tucsonensis et parochum Ss. Petri et Pauli Apostolorum in eadem civitate, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Danielis Iacobi Gercke, Episcopi Tucsonensis.

die 17 Iunii 1953. — Titulari episcopali Ecclesiae Methonensi Exc. P. D. Bertholdum Bühl, hactenus Episcopum Orurensem.

— Cathedrali Ecclesiae Orurensi Exc. P. D. Aloisium Rodríguez, hactenus Episcopum titularem Thennesiensem.

die 20 Iunii 1953. — Metropolitanae Ecclesiae Ottaviensi Exc. P. D. Iosephum Mariam Lemieux, hactenus Episcopum Gravelburgensem.

die 24 Iunii 1953. — Cathedrali Ecclesiae Nicosiensi Exc. P. D. Clementem Gaddi, Antistitem Urbanum, Pro Vicarium Generalem dioecesis Comensis, praepositum parochum ac vicarium foraneum loci « Cernobbio ».

die 30 Iunii 1953. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Ephesinae Revm̃um P. D. Sebastianum Baggio, e dioecesi Vicentina, Antistitem Urbanum, S. C. Consistorialis Substitutum, quem deputavit Nuntium Apostolicum in Chilena Republica.

die 3 Iulii 1953. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Selgensi Exc. P. D. Ioannem Baptistam Portocarrero Costa, hactenus Episcopum Mossorensem, quem constituit Coadiutorem sedi datum Metropolitanae Ecclesiae Olindensis et Recifensis.

die 11 Iulii 1953. — Titulari episcopali Ecclesiae Cadoënae R. D. Ioannem J. Krol, Cancellarium Curiae Episcopalis Clevelandensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Edoardi Francisci Hoban, Archiepiscopi-Episcopi Clevelandensis.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

TAURINEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI FRIDERICI ALBERT, VICARII PAROECIALIS ET FORANEI LANCEI TAURINENSIS, FUNDATORIS CONGREGATIONIS SORORUM VINCENTIANARUM AB IMMACULATA CONCEPTIONE.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis, in casu et ad effectum de quo agitur.

Alma Sanctorum atque plurium Dei Servorum mater, Taurinensis Archidioecesis merito est existimanda. E suo enim sinu elapso saeculo orti sunt Iosephus Benedictus Cottolengo, Ioannes Bosco, Iosephus Ca-

fasso, qui abhinc paucos annos Canonizationis gloriam, Dominicus Savio Beatificationis, sunt assecuti; duodecim saltem ad Beatificationem properare videntur; Ven. Fridericus Albert vero tot tantisque virtutibus enituit, ut heros sit existimandus, uti ex dicendis comprobatur.

Augustae Taurinorum ortus est Servus Dei die 16 Octobris mensis anno 1820 ex Aloisio et Lucia Riccio morum honestate et religione claris, qui sex filios genuerunt, quos recte educarunt, quorum primus Fridericus extitit. Hic eorum curae egregie respondit, eis reverentiam ac oboedientiam praestans. De vitae statu capessendo Deum enixe adprecatus, vocari ad sacra ministeria persensit, atque ecclesiasticis disciplinis sedulo incumbens, a. 1842 doctoralem lauream in sacra theologia magna laude est assecutus. Sequenti anno ad presbyteratum promotus sacerdotalia munia coepit exercere, uberes colligens fructus, magnamque aestimationem. Quapropter a. 1847 Regius Cappellanus fuit electus, quod officium, ut sacerdotem decet, exercuit. Nam sacram Missam summa devotione celebrabat, quod adstantium pietatem mire fovebat, atque paenitentiae sacramentum ministrando fidelium, ex aula quoque regia, fiduciam sibi conciliabat: in verbo autem Dei praedicando, iuxta Apostoli praeceptum: *Verbum Dei non est alligatum* (2. Tim., 2, 9) evangelica libertate vitia, procerum quoque eiusdem aulae, fortiter arguere non haesitabat. Fuit quoque paroeciae S. Caroli rector.

Lancei Taurinensis Vicarius Paroecialis ac Foraneus electus, forma spiritualis gregis factus, in huius bonum se impendit ac superimpendit studiosissime. Parochiale fatiscens templum renovavit atque non solum, quum pingendi ac sculpendi artem calleret, sua manu ornavit, sed non abhorruit a manuali labore, saxa e longe congregans ac suis humeris portans ad eius aedificationem. Divinum cultum sedulo promovit, erga sacrum Cor Iesu religionem primo in suam paroeciam invexit, Sacramentorum frequentiam excitavit. Sanctitate, aspero vitae genere, ferventi oratione ac effusissima in pauperes et egenos caritate plurimos Deo reconciliavit, morum licentiam compescuit atque intermissa pietatis officia reflorescere fecit. At hic non restitit. Quum efficaci eloquentia esset ditatus, praedicationibus ac sacris expeditionibus hac illac, ipso Archiepiscopo impellente, assidue vacavit.

Plurimorum puerorum ac puellarum a parentibus, agrestibus laboribus necessario intentis, interdiu absque custodia relictorum condicionem miseratus, asylum, hospitia, educationis domum constituit; periclitantibus puellis providit; collegium agrariamque coloniam fundavit, divinae Providentiae auxilio confisus, quae nunquam ei defuit. Ut horum omnium regimini consuleret, pluribus difficultatibus superatis,

novam Sororum religiosam instituit familiam, cui nomen imposuit: Congregatio Sororum S. Vincentii a Paulo ab Immaculata Conceptione. Quae Congregatio aliaque eius opera adhuc supersunt ac florent.

Insignia eius merita Apostolica Sedes perpendens bis ad Episcopalem sedem, Bugellensem prius, Pineroliensem postea, regendam eligere conata est, sed humillimus Dei Servus adeo, ne onus cogeretur suscipere, institit, ut Summus Pontifex eius postulationi acquiesceret, maximo eius gaudio. Die 28 Septembris a. 1876 dum super contabulatione in sacello S. Ioseph dicato eius ornatui incumbit, praeceps ruit. Capite graviter fracto, adhuc biduum perstitit sensibus destitutus: ac tandem Extrema Unctione perunctus animam egit.

Cum sanctitatis fama vehementius eo demortuo erupisset, R. P. D. Gastaldi, Taurinensis Archiepiscopus, splendida de eius virtutibus atque operibus praeconia peregit. Eum dixit parochorum exemplar atque indefessum Dei praeconem in sacris expeditionibus ad populum; in eo miro fulgore micuisse fidem, pietatem, humilitatem, corporis atque animi mortificationem, prudentiam, et praecipue caritatem, qua totum, sui oblitum, sacro se ministerio mancipasset; instituta in animarum utilitatem a se condita alte conclamare ac testari eius mentem, quae tempora ferrent praeoccupantem, et cor zelo, morae impatiente, fervens.

Fama hac recognita, Beatificationis causa die 13 Iunii a. 1934, Pio Papa XI f. r. commissionem subsignante, fuit introducta. Peractis quoque Apostolicis inquisitionibus de earum atque informativi processus iuridica vi favorabile decretum die 17 Aprilis anno 1940 fuit editum.

Hisce praemissis, Antepraeparatoria super virtutibus Congregatio coram Rmo Cardinali Carolo Salotti causae Ponente, die 24 Octobris a. 1944 habita est; Praeparatoria vero die 20 Iulii a. 1948; Generalis, demum, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII, die 4 Novembris nuper elapsi anni in qua Rmus Cardinalis Benedictus Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, causae Ponens dubium proposuit discutiendum: *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.*

Rmi Cardinales, Officiales, Praelati, Patresque Consultores suum ediderunt suffragium. Beatissimus vero Pater mentem suam aperire de more distulit, caeleste lumen Suis atque adstantium precibus imploraturus.

Porro diem hunc selegit ut Suam ederet sententiam. Coactis itaque eodem Rmo Cardinali causae Ponente atque infrascripto Cardinali

S. R. C. Pro-Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci Generali Fidei Promotore meque Secretario, Eucharistico sacrificio religiose litato, edixit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis Venerabilis Servi Dei Friderici Albert in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum promulgari ac in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 16 Ianuarii a. D. 1953.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

II

SANCTI FLORI

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI CATHARINAE JARRIGE E TERTIO ORDINE S. DOMINICI.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis, in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.

Miserentis Dei Providentia, dum atroces saeviunt contra catholicam Ecclesiam insectationes, viros quosdam ac mulieres suscitare assolet, qui Christi confessoribus multiplex adiumentum afferant, Sacerdotes absconditos, ne in impiorum manus incidant, industria admoneant, ut hi sacramenta fidelibus valeant tuto administrare, atque Eucharisticum sacrificium occulte celebrare. Nec raro contigit eos ipsum sacrum Christi corpus carcere detentis afferre in eorum solamen ac viaticum. Acta non solum veterum sed etiam recentiorum immo nostri temporis martyrum plura horum specimina nobis exhibent.

In teterrima gallica eversione saeculi decimi octavi elabentis ac decimi noni ineuntis plures heroes, periculis ipsius vitae spretis talia operati sunt, e quibus commemorare iuvat: S. Magdalenam Postel, S. Elisabeth Bichier des Ages, S. Andream Hubertum Fournet, S. Ioannam

Antidam Thouret, B. Annam Mariam Javouhey aliosque non paucos. Quos inter merito Venerabilis Catharina Jarrige e tertio Ordine S. Dominici est annumeranda.

Huic, humillimo loco natae e piis honestisque parentibus Petro et Maria Céladier, die 4 Octobris mensis anni 1754 in pago Doumis apud Mauriac Claramontanae tunc Dioecesis, modo S. Flori, in sacro baptismo Catharinae nomen inditum est.

Horum diligenti studio ad pietatem morumque honestatem septem, quos genuerunt, filii instituti sunt. Catharina autem, ut videtur, ceteros bonitate praestabat.

Familiari inopia pressus pater famulatui se locavit. Catharina ipsa, sicut et ceteri fratres sororesque, licet vix novem annorum puella, famulatui pariter destinata est quod quidem munus sedulo absolvit, cuius officiis diligenti studio fungebatur, a dominis ipsis saepe laudata.

Tertio Ordini S. Dominici adscribi voluit, ut ad perfectionem christianam via sibi facilior pateret, domicilium in oppido Mauriac collocans; ubi spiritualibus auxiliis abundantius frueretur.

Gallica oborta ac saeviente insectatione, Servae Dei virtus heroica facta est. Etenim ut spirituali proximorum bono pro suo posse consuleret, nulli pepercit industriae, nulli se subtraxit incommodo, nulli molestiae, nulli periculo. Devios revocare, bonos in fide ac religione confirmare, pueris baptismum absente sacerdote ministrare, sacerdotibus praecipue suppetias ferre, sacra paramenta, calicem, materiam pro sacrificio deferre, diu noctuque vigilare ne fideles sacris assistentes a satellitibus agerentur in vincula, in deliciis habuit. Carcerem passa, nunquam a recto tramite declinavit. Politicis rebus aliquanto sedatis, ad mortem usque, in animorum salutem impensius adlaboravit. In bona senectute die 4 Iulii a. 1836, sacramentis refecta, meritis onusta, pientissime animam Deo reddidit. Sanctitatis fama, qua vivens fruebatur, post eius mortem non deferbuit, sed viva permansit. Verum Ordinaria auctoritate inquisitiones sero peractae sunt, nempe a. 1911, quinque supra septuaginta annos a Servae Dei morte, quod magnum causae detrimentum attulit ad probationem specificam virtutum quod attinet. Verum dilatio haec non labefactavit sanctitatis famam; quae tempore Ordinarii processus vigebat, vigetque adhuc. Quare Pius XI f. r. commissionem Introductionis causae die 12 Iunii a. 1929 Sua manu signavit. Apostolico condito processu, Antepraeparatoria Congregatio die 9 Ianuarii a. 1945 coram Rmo Cardinali Rossi f. m. habita fuit. Ob deficientiam testium de visu atque insufficientiam testium de auditu a videntibus Historicae Nostrae Congregationis Sectioni officium est commissum documenta

inquirere ac iuxta criticae leges cribrare ac de eorum vi probativa iudicare. Ex hoc studio huius Servae Dei vita tuto ac iuridice undequaque vera prosiluit. Praeparatoria itaque Congregatio potuit celebrari die 22 Iunii a. 1948; denique die 4 Novembris elapsi nuper anni, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII habita est generalis, in qua Cardinalis infrascriptus Causae Ponens, dubium discutiendum proposuit: *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Rmi Cardinales, Officiales, Praelati, Patresque Consultores suum edidere suffragium. Beatissimus vero Pater noluit tunc suam mentem aperire maius a Deo imploraturus lumen, Suis aliorumque precibus.

Diem hunc glorioso martyri Marcello Pontifici Summo sacrum ad edendam sententiam constituit.

Accivit itaque infrascriptum Cardinalem S. R. C. Pro-Praefectum, Causaeque Ponentem, R. P. Salvatorem Natucci Fidei Generalem Promotorem meque Secretarium, atque, divina litata Hostia, edixit: *Ita constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis, Venerabilis Catharinae Jarrige, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur, ut ad ulteriora procedi possit, ad disceptationem nempe trium miraculorum.*

Datum Romae, die 16 Ianuarii a. D. 1953.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Giovedì 28 maggio 1953, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. ANOUAR HATEM, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica di Siria, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Giovedì, 2 luglio 1953, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. D. LUIS ALFONSO ORTIZ BILBAO, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica dell'Equatore, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Lunedì, 20 luglio 1953, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Maestà SALOTE TUPOU, Regina di Tonga.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Nel Congresso della S. Congregazione dei Riti ,tenuto sabato 18 aprile, è stato discusso sulla validità dei Processi delle Serve di Dio:

1. Caterina Kasper, fondatrice dell'Istituto delle Suore Povere di Gesù Cristo.

2. Marta Le Bouteiller, religiosa professa dell'Istituto delle Suore delle Scuole Cristiane della Misericordia.

3. Eugenia Joubert, religiosa professa della Congregazione delle Suore della S. Famiglia del Sacro Cuore.

È stato anche discusso sul non culto dei Servi di Dio Giovanni Battista Turpin du Cormier e Compagni; Maria Lhuillier e Compagni; Giacomo Burin, Parroco, uccisi in odio alla fede nel 1794.

Martedì 21 aprile 1953, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno dato il loro voto sulla eroicità delle virtù dei Servi di Dio:

1. Michele Rua, sacerdote della Società Salesiana di S. Giovanni Bosco (Salesiani).

2. Elena Guerra, fondatrice delle Oblate dello Spirito Santo, dette « Suore di S. Zita ».

Martedì 28 aprile 1953, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *nuova preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù del Servo di Dio Lodovico Edoardo Cestac, sacerdote, fondatore della Congregazione delle Serve di Maria.

Gli Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno inoltre preso in esame le relazioni dei Revisori teologi sopra gli scritti dei Servi di Dio:

1. Giuseppe Maria Chiron, sacerdote del III Ordine di San Francesco.
2. Giovanni Giacomo Bazin, sacerdote, fondatore della Congregazione delle Suore della Misericordia.
3. Antonio Basilio Moreau. sacerdote, fondatore della Congregazione di Santa Croce.
4. Giovanna di Gesù, religiosa del III Ordine di S. Francesco, fondatrice dell'Istituto delle Francescane Penitenti Recollette.

Martedì 12 maggio 1953, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione della beata Maria Crocifissa Di Rosa, Vergine, fondatrice dell'Istituto delle Ancelle della Carità.

Gli Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno inoltre esaminato le relazioni dei Revisori teologi degli scritti dei Servi di Dio:

1. Francesco Crusats, sacerdote professo della Congregazione dei Missionari Figli del Cuore Immacolato di Maria.
2. Guido Negri, laico.
3. Celina Chludzinska, vedova Borzecka, fondatrice dellIstituto delle Suore della Risurrezione di N. S. G. C.

Martedì 26 maggio 1953, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù della Serva di Dio Clelia Barbieri, fondatrice delle Minime della Vergine Addolorata.

Martedì 9 giugno 1953, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione del beato Pietro Luigi Maria Chanel, sacerdote della Società di Maria (Maristi) protomartire dell'Oceania.

Gli Emi e Revmi Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno inoltre discusso sugli scritti del Servo di Dio Daniele Comboni, vescovo tit. di Claudiopoli, Vicario Apostolico dell'Africa centrale, fondatore dell'Istituto dei Figli del Sacro Cuore (Missioni Africane di Verona) e della Congregazione delle Madri della Nigrizia.

Martedì 30 giugno 1953, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli Eñi e Revñi Signori Cardinali, i Revñi Prelati Officiali ed i Revñi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù della Serva di Dio Maria Eugenia di Gesù, fondatrice dell'Istituto delle Suore dell'Assunzione.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

3 gennaio 1953. L'Eño e Revño Sig. Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle Suore delle Divine Vocazioni di Pianura* (Pozzuoli).

27 marzo » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Ottaviani Alfredo, *Protettore del Pontificio Collegio Nepomuceno in Roma*.

» » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore della Congregazione dei Sulpiziani* (Parigi).

28 » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Valeri Valerio, *Protettore delle Povere Ancelle della Madre di Dio* (Roma).

2 aprile » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Valeri Valerio, *Protettore delle Figlie di Gesù di Saint-Joseph de Kermaria, Locminé* (Vannes).

» » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Maestre Pie dell'Addolorata* (Rimini).

10 » » S. E. Revña Monsig. Cunial Ettore, Arcivescovo tit. di Soteropoli, *Secondo Vicegerente di Roma*.

11 » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Ottaviani Alfredo, *Protettore dei Missionari del Sacro Cuore di Gesù* (Roma).

14 » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Borgongini Duca Francesco, *Protettore delle Figlie del Sacro Cuore di Gesù* (Roma).

16 » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Lercaro Giacomo, *Protettore delle Suore Mantellate Serve di Maria Addolorata di Galeazza Pepoli* (Bologna).

27 » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Ottaviani Alfredo, *Protettore delle Orsoline di Maria Immacolata* (Piacenza).

30 » » L'Eño e Revño Sig. Cardinale Dalla Costa Elia, *Protettore delle Suore Oblate Ospedaliere di Santa Maria Nuova* (Firenze).

30 aprile 1953. L'Emo e Revmo Sig. Cardinale Borgongini Duca Francesco, *Protettore delle Orsoline della Unione Romana.*

» » » L'Emo e Revmo Sig. Cardinale Lercaro Giacomo, *Protettore delle Ancelle del Sacro Cuore di Gesù, sotto la protezione di San Giuseppe* (Bologna).

» » » L'Emo e Revmo Sig. Cardinale Piazza Adeodato Giovanni, *Protettore delle Sorelle Minime della Carità di Maria Addolorata « Campostrini »* (Verona).

7 maggio » S. E. Revma Monsig. Bertoli Paolo, Arcivescovo tit. di Nicomedia, *Nunzio Apostolico in Colombia.*

19 giugno » S. E. Revma Monsig. Testa Giacomo, Arcivescovo tit. di Eraclea di Europa, *Delegato Apostolico in Turchia.*

25 » » L'Emo e Revmo Sig. Cardinale Ottaviani Alfredo, *Protettore delle Suore di San Francesco dell'Adorazione perpetua* (La Crosse, Wisconsin).

30 » » S. E. Revma Monsig. Baggio Sebastiano, Arcivescovo tit. di Efeso, *Nunzio Apostolico nel Cile.*

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

16 maggio 1953. L'Illmo e Revmo Monsig. Sensi Giuseppe, *Osservatore Permanente della Santa Sede presso l'« U. N. E. S. C. O. ».*

24 giugno » Il Revmo Padre Teofilo Garcia, dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini, *Consultore della Pontificia Commissione per gli Studi Biblici.*

27 » » S. E. Revma Monsig. Kierkels Leone Pietro, Arcivescovo tit. di Salamina, *Consultore della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

4 luglio » L'Illmo e Revmo Monsig. Civardi Ernesto, *Sostituto della Sacra Congregazione Concistoriale.*

Parimente con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Vescovi Assistenti al soglio Pontificio:

4 luglio 1952. S. E. Revma Monsig. Coelho Mosé, Arcivescovo di Paraiba.

19 aprile 1953. S. E. Revma Monsig. Debernardi, Giuseppe, Vescovo di Pistoia e Prato.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

28 marzo 1952. Monsig. Lauzière Emilio, della diocesi di Nicolet.

26 maggio » Monsig. O'Neill Giovanni, dell'arcidiocesi di Ottawa.

11 agosto » Monsig. Leclaire Giovanni Carlo, della diocesi di S. Giacinto.

11 agosto 1952. Monsig. Quintal Vittorio, della medesima diocesi.
12 settembre » Monsig. Roy Elia, dell'arcidiocesi di Québec.
28 ottobre » Monsig. Doyon Paolo Emilio, della diocesi di Trois-Rivières.
17 aprile 1953. Monsig. Assemani Paolo, del patriarcato di Antiochia dei Maroniti.
27 » » Monsig. Bedeschi Camillo, dell'arcidiocesi di Ferrara.

Prelati domestici di Sua Santità:

14 ottobre 1949. Monsig. Coghlan Michele, della diocesi di Wheeling.
» » » Monsig. Schwertz Federico, della medesima diocesi.
6 marzo 1952. Monsig. Gomes da Silva Emanuele Fiorentino, dell'arcidiocesi di S. Sebastiano di Rio de Janeiro.
» » » Monsig. Gonçalves de Rezende Giovanni, della medesima arcidiocesi.
28 » » Monsig. Demers Adolfo, della diocesi di Nicolet.
14 giugno » Monsig. do Amaral Teixeira Gerardo Maiella, della diocesi di Guaxupé.
» » » Monsig. Madureira Mancini Girolamo, della medesima diocesi.
7 luglio » Monsig. Dufour Giorgio Enrico, della diocesi di Chicoutimi.
14 » » Monsig. Bourdeau Guglielmo, della diocesi di London.
» » » Monsig. Morrison Guglielmo, della medesima diocesi.
» » » Monsig. O'Donnell Edoardo A., della medesima diocesi.
» » » Monsig. Roney Giovanni Agostino, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Rooney Giovanni Alfonso, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Osés Giovanni Crisotomo, della diocesi di Salto.
2 agosto » Monsig. de Aguiar Severino Mariano, della diocesi di Campina Grande.
11 » » Monsig. Delorme Napoleone, della diocesi di S. Giacinto.
25 » » Monsig. Revelo Salvatore, dell'arcidiocesi di San Salvatore.
30 » » Monsig. Fernandes dos Santos Sebastiano, dell'arcidiocesi di Diamantina.
12 settembre » Monsig. Boivin Giovanni Battista, dell'arcidiocesi di Québec.
» » » Monsig. Dion Natale, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Ferland Giuseppe, della medesmia arcidiocesi.
» » » Monsig. Lemieux Ernesto, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Rochette Rocco, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Thomassin Réal, della medesima arcidiocesi.
16 » » Monsig. Desbiens Eudoro, dell'arcidiocesi di S. Germano di Rimouski.
17 » » Monsig. Mc Mahon Patrizio, della diocesi di Charlottetown.
3 ottobre » Monsig. Peters Bernardo, dell'arcidiocesi di Florianopolis.
10 » » Monsig. Bruggaier Lodovico, della diocesi di Eichstaett.
15 » » Monsig. Beckers Giuseppe, della diocesi di Aquisgrana.

15 ottobre 1952. Monsig. Vincke Giovanni, dell'arcidiocesi di Friburgo Br.
18 » » Monsig. George Giacomo Norberto, della diocesi di Pembroke.
» » » Monsig. Jones Carlo Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Kimpton Giovanni, della medesima diocesi.
» » » Monsig. McDonald Osvaldo Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Warnock Giuseppe Tommaso, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Haussner Filippo, della diocesi di Spira.
28 » » Monsig. Bourgeois Carlo Edoardo, della diocesi di Trois-Rivières.
» » » Monsig. Saint Arnaud Francesco Saverio, della medesima diocesi.
9 marzo 1953. Monsig. Berardi Francesco, della diocesi di Asti.
20 » » Monsig. De Maria Giulio, della diocesi di Lugano.
1 aprile » Monsig. Solari Giovanni Battista, della diocesi di Chiavari.
8 » » Monsig. Fontana Giuseppe, dell'arcidiocesi di Udine.
20 » » Monsig. De Nictolis Constantino, dell'abbazia « nullius » di Ssma Trinità di Cava dei Tirreni.
» » » Monsig. Shaw Stefano, dell'arcidiocesi di Westminster.
6 maggio » Monsig. Veuillot Pietro, dell'arcidiocesi di Parigi.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

26 marzo 1952. Monsig. Merano Pietro, della diocesi di Albenga.
17 aprile 1953. Monsig. Recanati Primo, della diocesi di Recanati.

Cameriere d'onore soprannumerario di spada e cappa di Sua Santità:

4 maggio 1953. Al sig. de Habicht Miecislao, della diocesi di Losanna, Ginevra e Friburgo.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

10 ottobre 1952. Al sig. von Thurn und Taxis P.pe Francesco Giuseppe, della diocesi di Ratisbona.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

8 aprile 1953. Al sig. Klaiber Manfredi (Germania).

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

24 marzo 1953. Al sig. Stahl Giovanni F., dell'arcidiocesi di Panama.

La Gran Croce dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

6 marzo 1952. Al sig. Rocha Lagoa Filho Francesco da Paola, dell'arcidiocesi di S. Sebastiano di Rio de Janeiro.

La Commenda con Placca dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

8 settembre 1952. Al sig. Cardenas Emilio, dell'arcidiocesi di Buenos Aires.
10 ottobre » Al sig. De Schirnding Bar. Ottone Carlo, della diocesi di Ratisbona.
8 aprile 1953. Al sig. Herwarth von Bittenfeld Bar. Hans Heinrich (Germania).
30 » » Al sig. Bosio Giovanni Jack (Italia).

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

14 luglio 1952. Al sig. Gignac Enrico, della diocesi di London.
» » » Al sig. King Maurizio, della medesima diocesi.
23 agosto » Al sig. Brien Ruggero, della diocesi di Nicolet.
» » » Al sig. Marier Giuseppe, della medesima diocesi.
27 » » Al sig. Coelho Levindo Edoardo, della diocesi di Leopoldina.
12 settembre » Al sig. De Coninck Carlo, dell'arcidiocesi di Québec.
» » » Al sig. Gagné Giulio Arturo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Vezina Carlo, della medesima arcidiocesi.
19 » » Al sig. Kfoury Filippo, del patriarcato di Antiochia dei Melchiti.
15 ottobre » Al sig. Hoffmann Giuseppe, della diocesi di Aquisgrana.
25 » » Al sig. Kuen Enrico, dell'arcidiocesi di Bamberga.
18 aprile 1953. Al sig. Dallorso Giovanni, della diocesi di Chiavari.
21 » » Al sig. Peverati Giovanni, della diocesi di Acqui.
» » » Al sig. Pignone Francesco, della medesima diocesi.
23 » » Al sig. Cruciani Umberto, dell'arcidiocesi di Milano.
5 maggio » Al sig. Gessi Leone (Roma).

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe militare:

30 maggio 1952. Al sig. Col. Zaki bey Wabha, del patriarcato di Alessandria dei Copti.
18 agosto » Al sig. Bajetto Massimiliano, della diocesi di Haarlem.
19 » » Al sig. Gen. Groppe Teodoro, della diocesi di Fulda.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

9 giugno 1949. Al sig. Fick Lodovico, della diocesi di Haarlem.
» » » Al sig. Vink Enrico Guglielmo, dell'arcidiocesi di Utrecht.
» » » Al sig. Smulders Lodovico, della medesima arcidiocesi.
14 ottobre » Al sig. Camilletti Paolo, della diocesi di Wheeling.
26 marzo 1952. Al sig. Maurenbrecher Werner, della diocesi di Aquisgrana.
9 giugno » Al sig. Grol Cornelio G. P., dell'arcidiocesi di Utrecht.

11 luglio 1952. Al sig. Koops Giovanni Antonio, della diocesi di Ruremonda.
14 » » Al sig. Tillmann Guglielmo Giuseppe, della diocesi di London.
» » » Al sig. Watson Earl, della medesima diocesi.
23 » » Al sig. van Spaendonck Carlo, della diocesi di 's-Hertogenbosch.
10 agosto » Al sig. van de Meerendonck Lamberto, della diocesi di Ruremonda.
11 » » Al sig. Chabot Vittorio, della diocesi di S. Giacinto.
» » » Al sig. Dupré Arturo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Picard Ernesto, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Poliquin Renato, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Saint-Pierre Renato, della medesima diocesi.
17 settembre » Al sig. Mac Donald Rodrigo, della diocesi di Charlottetown.
19 » » Al sig. Kfoury Enrico, del patriarcato di Antiochia dei Melchiti.
23 » » Al sig. Boekholt Alberto Domenico, dell'arcidiocesi di Utrecht.
10 ottobre » Al sig. Margrij Giuseppe Cornelio, della diocesi di Haarlem.
30 » » Al sig. Scholte Stefano Arnoldo, dell'arcidiocesi di Utrecht.
5 novembre » Al sig. Mannaerts Giuseppe della diocesi di 's-Hertogenbosch.
18 » » Al sig. Zimmer Augusto, dell'arcidiocesi di Friburgo Br.
9 dicembre » Al sig. Daalderop Giovanni Nicola, dell'arcidiocesi di Utrecht.

La Gran Croce dell'Ordine di san Silvestro Papa:

6 marzo 1952. Al sig. Calmon Pietro, dell'arcidiocesi di S. Sebastiano di Rio de Janeiro.
8 aprile 1953. Al sig. Hallstein Walter (Germania).
11 » » Al Nob. Guasco Gallarate di Bisio e Francavilla Marchese Emilio., della diocesi di Tortona.
6 maggio » Al sig. Arias Espinosa Riccardo, secondo Vice-Presidente della Repubblica del Panama.

La Commenda con Placca dell'Ordine di san Silvestro Papa:

6 maggio 1953. Al sig. Eleta Carlo (Panama).
» » » Al sig. Vallarino Bolivar E. (Panama).

La Commenda dell'Ordine di san Silvestro Papa:

15 febbraio 1952. Al sig. Maas Alberto, della diocesi di Aquisgrana.
19 giugno » Al sig. Hens Guglielmo Maria, del vicariato apostolico di Djakarta.
» » » Al sig. Bogaardt Arcibaldo Teodoro, del medesimo vicariato apostolico.

18 luglio 1952. Al sig. de Arruda Anania, dell'arcidiocesi di Fortaleza.
10 agosto » Al sig. Kuehn Sigfrido, dell'arcidiocesi di Friburgo Br.
13 novembre » Al sig. de Carvalho Giovanni Emanuele, della diocesi di Spirito Santo.
15 ottobre » Al sig. von den Driesch Giovanni, della diocesi di Aquisgrana.
9 marzo 1953. Al sig. Bagnoli Leoniero (Roma).
1 aprile » Al sig. Stornelli Lorenzo, della diocesi di Valva e Sulmona.
11 » » Al sig. Gaino Francesco, della diocesi di Acqui.
11 » » Al sig. Verdi Gualtiero, dell'arcidiocesi di Milano.
16 » » Al sig. Mannarelli Alberto (Roma).
21 » » Al sig. Cucchiani Cesare, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Pecci Domenico, dell'abbazia « nullius » di Santissima Trinità di Cava dei Tirreni.
25 » » Al sig. Palmieri Ottorino, della diocesi di Foligno.
» » » Al sig. Carlini Sabatino, della diocesi di Narni.
» » » Al sig. Gaddi Lodovico, della diocesi di Orvieto.
» » » Al sig. Marianeschi Pasquale, della diocesi di Terni.
7 maggio » Al sig. Messori Severino, della diocesi di Reggio Emilia.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Silvestro Papa:

21 giugno 1952. Al sig. Alink Giovanni, della diocesi di Haarlem.
14 luglio » Al sig. Fuerth Antonio F., della diocesi di London.
» » » Al sig. Janisse Giorgio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Mc Hale Giovanni Giuseppe, della medesima diocesi.
23 » » Al sig. Oudshoorn Andrea E., della diocesi di Haarlem.
27 » » Al sig. Vorgrimler Martino, dell'arcidiocesi di Friburgo Br.
23 agosto » Al sig. Vroom Wolberto, della diocesi di Haarlem.
10 ottobre » Al sig. Athmer Giovanni Enrico, dell'arcidiocesi di Utrecht.
14 novembre » Al sig. Hendriks Leonardo, della diocesi di Haarlem.
9 marzo 1953. Al sig. Cupelloni Gino (Roma).
» » » Al sig. Scarafoni Giulio (Roma).
8 maggio » Al sig. Caselli Giovanni (Roma).

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

SACRA RITUUM CONGREGATIO

INDEX AC STATUS CAUSARUM
BEATIFICATIONIS SERVORUM DEI ET CANONIZATIONIS BEATORUM

KALENDIS IANUARII 1953

pp. 308 - Lib. 1500 ($ 2,60)

ORDO DIVINI OFFICII RECITANDI SACRIQUE PERAGENDI IUXTA KALENDARIUM UNIVERSALIS ECCLESIAE PRO ANNO DOMINI 1954

Summa diligentia ac claritate confectus, quotannis primis mensibus sequenti anno prodit, ut adiumento etiam esse possit Kalendaristis in iis Ordinibus conficiendis qui dioecesibus vel congregationibus usui sint.

In Italia Lit. 250 – Extra Italiam $ 0,40

Nuperrime prodierunt:

ORDO BAPTISMI PARVULORUM
PRO DIOECESIBUS ITALIAE

in-8° (cm. 12,5×19,5) pp. 32, Typis clarissimis rubris et nigris, linteo contectus Lib. 400 ($ 0,60)

ORDO BAPTISMI ADULTORUM
PRO DIOECESIBUS ITALIAE

in-8° (cm. 10×15,5), pp. 74, Typis clarissimis rubris et nigris, solutus Lib. 250 ($ 0,40)
Linteo contectus Lib. 350 ($ 0,70)

LA CONSACRAZIONE DI UNA CHIESA

Testo latino-italiano, in-12°, stampa in rosso-nero, pp. 144 L. 250 ($ 0,45)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

DISCORSI E RADIOMESSAGGI DI SUA SANTITÀ PIO XII

XIV

QUATTORDICESIMO ANNO DI PONTIFICATO - 2 MARZO 1952 - 1° MARZO 1953

UN VOLUME IN-8° DI PAGINE XVI-580, L. 2000 ($ 3,60)

DOCUMENTAZIONE DELL'AZIONE APOSTOLICA DEL SOMMO PONTEFICE ATTRAVERSO IL MAGISTERO DELLA PAROLA

VOLUMI PRECEDENTI DISPONIBILI: VI. 2 marzo 1944 - 1° marzo 1945 L. 500; VII. 2 marzo 1945 - 1° marzo 1946 L. 700; VIII. 2 marzo 1946 - 1° marzo 1947 L. 600; IX. 2 marzo 1947 - 1° marzo 1948 L. 1200; X. 2 marzo 1948 - 1° marzo 1949 L. 1200; XI. 2 marzo 1949 - 1° marzo 1950 L. 1200; XII. 2 marzo 1950 - 1° marzo 1951 L. 2000; XIII. 2 marzo 1951 - 1° marzo 1952 L. 2000.

L'ATTIVITÀ DELLA SANTA SEDE

NEL 1952

Volumen, quod «Attività della Santa Sede» inscribitur inde ab anno 1928, praecipua refert acta et documenta, quae Apostolica Sedes anno vertente 1952 edidit. Complectitur siquidem in suaque luce ponit quidquid maioris momenti hoc temporis spatio Augustus Pontifex vel egit, vel edixit; et quidquid praeterea actum est a variis Romanae Curiae Officiis, ac praesertim a Secretaria Status, a Sacris Congregationibus, itemque ab iis, quorum est pontificia caritatis opera administrare.

Qui hoc commentarium legerit, facile cernet ac quasi ante oculos habebit cotidianam atque indefatigabilem Summi Pontificis navitatem; cernet nimirum vel Excellentissimos Praesules, vel Illustres Viros a Sanctitate Sua coram admissos, vel denique ingentes christifidelium multitudines, quibus quidem omnibus paternum eiusdem Sanctitatis Suae alloquium numquam defuit, peculiaribus rerum adiunctis consentaneum.

De opere agitur summo decore typis edito, ac 93 imaginibus illustrato.

Opus italico sermone exaratum editur; imagines vero, quae inseruntur, quatuor linguis declarantur. Recensentur etiam honoris insignia hoc anno concessa; ac ponitur rerum omnium index analyticus.

INDEX GENERALIS

Chronicon.

Notitiae spectantes Summum Pontificem, Nationesque varias.

Curia Romana - Caritatis Summi Pontificis instrumenta - Doctrinae, scientiarum artiumque instrumenta - Instrumenta varia.

APPENDIX

I. **Solemnitates et Congressus.**
II. **Consilium Apostolatui Laicorum ubique terrarum moderando.**
III. **Pontificia honoris insignia.**

Elenchus systematice digestus argumentorum de quibus, in Allocutionibus Nuntiisque Radiophonicis anno 1952 habitis, Summus Pontifex egit.

VOL. IN-8° pp. 396 — LIT. 2000 ($ 4)